

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2012. nov.–dec.
XVII/6. szám

Ára: 290,- Ft

Baja – Máriakönyve

Katolikus Egyházunk ma is megkívánja tőlünk, hogy a szentmise ordináriumát, a válaszokat, valamint az alapvető imádságokat az Egyház anyanyelvén, latinul is ismerjük és imádkozzuk. Ennek jegyében a Tengernek Csillagában 2010. szeptembertől új sorozatot indítottunk, melyben ismertetjük az alapvető imádságainkat és azok latin szövegét. Most az őran-gyal meghívása kerül sorra.

Angele Dei,
qui custos es mei,
me, tibi commissum
pietate superna,
(Hodie, Hac nocte,)
illúmina, custódi,
rege et gubérna.
Amen.

Isten angyala,
aki őrzöm vagy,
mivel reád bízott
az isteni kegyesség,
(e napon, ezen az éjszakán)
világosíts föl, őrizz,
vezess és kormányozz engem.
Amen.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Rövid invokáció a szent őrzőangyalhoz.....	1
Betegségek ellen adott orvosságom	1
Honnan kell kezdeni a reformot?	3
Dicsőség az Istennek	8
Az átváltoztatás után	9
Az Egyházra tekintünk úgy, mint szentek közösségére	10
Az örök életbe vetett hit ad bátorságot a keresztényeknek ahhoz, hogy még jobban szeressék az evilági életet.....	12
Urbis et Orbis	14
A keresztények az imán keresztül tegyenek tanúságot az Isten elől elzárkózó mai világnak	18
A boldogságot Isten által nyerhetjük el	20
Az Adományozó értékesebb, mint az ígért adomány	21
Reménykedők és nem reménykedők	23
Legyetek éberek!	24
Advent a megtérés ideje	25
A karácsony legyen valóban keresztény és figyeljünk oda jobban a szegényekre	25
Örömmel készülődünk Karácsony misztériumára	27
Aki bizalommal van Isten szeretete iránt, szívébe fogadja Jézust.....	28
Szűz Mária közelebb hozta a Mennyországot.....	29
A Guadalupei Szűzanya emléknapja	30
Mária-kegyhelyek	
Baja – Máriakönyve	33
Mária Korszaka	
A „Mária Korszaka” c. rovat megszűnik	35
Nemzetközi lelkigyakorlat Collevaenza-ban.....	36
Cönákulum ideje.....	38
Válaszlevél	41
Rózsafüzér	
Ókori ádvent rózsafüzér	43
Rózsafüzér Szent Flórián tiszteletére	44

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Battuti-i Madonna

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhe-
tő a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
illetve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küld-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Rövid invokáció a szent őrzőangyalhoz

Ahogy a gondos szülő védő vezetőt biztosít az útra gyermeke mellé, a mennyei Atya is ezt teszi szeretett gyermekeivel a veszedelmek ellen. A Szentírás tanulsága szerint az emberi életet kezdetétől (Vö. Mt 18,10) a halálig (Vö. Lk 16,22) körülveszi a szent angyalok őrsege (Vö. Zsolt 34,8; 91,10–13) és közbenjárása (Jób 33,23–24; Zak 1,12; Tób 12,12). Nagyon fontos, hogy nap mint nap kérjük segítségüket, hogy Isten akaratát mindig felismerjük, sugallataikat meghalljuk és kövessük, s védjenek meg minket a bűntől és a gonoszlélek minden cselvetésétől.

Ez a szent őrzőangyalhoz szóló rövid invokáció (segítségkérés) közel ezer éves. Korábban Szent Anzelmnak (1033-1109) tulajdonították, valószínűleg barátjától, Canterbury-i Reginaldtól (1109†) származik. Az angol szerzetes és költő *Szent Malchus élete* című munkájában találhatjuk meg. Szent Malchus (390†) a IV. században élt remete volt, a bibliafordító egyházatya, Szent Jeromos (341-420) barátja.

A pontosság végett közöljük az imádság szó szerinti magyar fordítását. Talán legszebb magyar változata így szól:

Isten angyala, szent őrzőangyalom, reád bízott engem az égi irgalom, világosíts, őrizz, vezérelj és kormányozz e napon. Ámen.

(F. D.)

Betegségek ellen adott orvosságom

Mennyire örülök a szüntelen cönákulum e napjainak, amelyet ti Mozgalmam papjai végeztek, akik eljöttetek e nagy ország legtávolabbi államai-ból is, hogy együtt töltsétek azt testvériségben és velem, égi Édesanyátokkal együtt végzett imádságban.

Szeretettel, engedelmisségek, nagylelkűségek nagy örömet szerez Szőlőtelen és fájdalmas Szívemnek.

Ma anyai szavammal szeretnék szólni hozzátok, hogy megvigasztaljalak szenvedésetekben, és bizalmat öntsek belétek sok nehézségetekben, amelyekkel találkoztok.

Legyetek az én legkisebb gyermekeim, legyetek az én bátor apostolaim, legyetek Szívemből fakad, minden irányba szétáradó fénysugaraim, hogy mindenhova elvigyétek anyai jelenlétem tanúbizonyosságát.

Országokban három seb miatt vérzik anyai Szívem.

Az első sebet a hitehagyás okozza, amely a mindinkább tanított és propagált tévedések miatt terjed még a katolikus iskolákban is. E tévedések igen sok szegény gyermekemet távolítják el az igaz hittől.

E súlyos helyzet felelőssége főleg azokra hárul, akik ugyan Istennek szentelték magukat, de mivel a kevélység szelleme elcsábította őket, anyai felszólításaim és az Egyház Tanítóhivatalának utasításai ellenére folytatják saját útjukat.

Kedves fiaim, e betegség ellen legyetek ti az én orvosságom, azáltal, hogy mindinkább Jézus igazságát tanítjátok, amelyet a pápa és a hozzá hűséges püspökök mindenkor érthetően és bátran ajánlanak mindenkinek.

Forduljatok szembe azzal, aki más tanokat hirdet. Mindenekelőtt mondjátok meg nyíltan minden hívőnek, hogy súlyos veszélyben forognak, mert eltávolodhatnak a Jézusba és Evangéliumába vetett igaz hittől.

Gyakran imádkoztatok a hitvallást, amelyet első kedves fiam, a már ide felérkezett VI. Pál pápa állított össze, tekintettel e nehéz időkre.

A második sebet a viszálykodás okozza, amely beférközött az országokban élő Egyházba.

Mennyit szenved Jézus Szíve és az én anyai Szívem látván, hogy sok püspök, pap, szerzetes és hívő már nem hűséges a pápához, sőt nyíltan szembeszállnak vele, akit Jézus tett meg Egyháza alapkövévé. Ez a megoszlás mindennap kiterjedtebb és mélyebb lesz, és nemsokára nyíltan kihirdetik.

Mily fájdalmat érzek látván, hogy e lázadás leglelkesebb támogatói azok, akik Istennek szentelték magukat, és megfogadták, hogy Jézust követik az alázat, szegénység, a tisztaság és az engedelmisség útján.

Legyetek ti, kedves fiaim, az én orvosságom e mély sebre azáltal, hogy egyre szorosabb egységet alkottok a pápával. Püspökeiteket imával, szeretettel és jó példával segítitek abban, hogy egységben maradjanak a pápával, és vezessetek minden hívőt is erre az egységre.

A harmadik sebet a hűtlenség okozza, beférközve az Egyház sok gyermekének életébe, akik emiatt nem követik többé Isten parancsolatait és Jézusnak Evangéliumában adott tanítását.

Így a gonoszság és a bűn útján haladnak. A bűnt többé nem ismerik fel mint rosszat.

Gyakran helyesnek tartják a legsúlyosabb bűnöket, a természet ellen elkövetet bűnöket is, mint a magzatelhajtást és a homoszexualitást.

Nem gyónják meg többé a bűnöket.

A betegség mily súlyos állapotába jutottatok!

Legyetek ti kedves fiaim, ez ellen a súlyos és ennyire elterjedt baj ellen az én orvosságom, azáltal, hogy segítitek gyermekeimet a tisztaság és a szentség útján járni.

Tanítsátok mindenkinek újra az igaz katolikus erkölcsöt.

Támogassátok szegény bűnös gyermekeimet, vezessétek őket Isten törvényeinek megtartására. Értessétek meg velük, milyen szükséges a gyakori gyónás és nélkülözhetetlen annak, aki halálos bűn állapotában van, de szentáldozáshoz akar járulni.

Itt sok seb borítja az Egyházat a szentségtörő áldozások miatt.

Hogyha elfogadjátok ezt az anyai felhívásomat, akkor ti vagytok Szeplőtelen Szívem szeretetének ajándéka, amelyet e nagy országban az Egyháznak és az itt élő embereknek felajánlok.

Ti lesztek így betegségetek ellen adott orvosságom.

Ti vagytok békém eszközei.

Mozgalmam minden tagjával együtt megáldalak benneteket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dallas (USA), 1986.12.03.

Honnan kell kezdeni a reformot?

Részlet Nicola Bux atyának, a Pápai Liturgikus Szertartások Hivatalának tanácsadójának könyvéből, melynek címe: *Mélyülő hittel a szentmisén. Hogyan ne veszítsük el a hitünket a szentmisén?* (Kairosz Kiadó, Budapest 2011.) Kiemelések a szerkesztőtől.

A „nép felé” fordulás, amely létrehozta a közösségekben azt a bizonyos körközösséget, nem a katolikus hagyományból ered, sem az ortodoxéból, hanem a *protestáns hagyomány* sajátja. Nem tekinthetjük klasszikus min-tának sem. Vajon milyen keleti vagy nyugati liturgiában található ez meg? Nem igaz, hogy ez visszatérés az eredethez. A liturgikus szimbólumok iránti érzékenység újraéledése arra kellene, hogy rávegyesse a megrendelőket és az építészeket, hogy újra fedezzék fel a pap kelet felé fordulásának értékét, amely kozmikus szimbóluma a liturgiában annak, hogy az Úr mer-ről érkezik. Ahol ez nem lehetséges, a szentélyben elhelyezett Krisztus-kép, egy feszület vagy az ég felé kellene fordulnia, ahogyan az Úr is tette főpapi imája során a kinszenvedése előtti estén (vö. Jn 17,1). **Miért egy-**

mást nézzük, hogyha Isten népeként mindnyájan úton vagyunk az Úr felé, aki a magasból jön meglátogatni bennünket? Így fejezte ki az Egyház mindig a szentmise valódi formáját, az Eucharisziát (amely a pignus futurae gloriae, azaz az eljövendő dicsőség záloga), hiszen a földön mindig tökéletlen az üdvösségünk. Ezzel szemben, ha a szentmiseáldozatot a „nép felé” mutatja be a pap, az Úr szentségben [az oltáron] jelen lévő Teste felé fordulva, az azt jelenti, hogy az imádság magatartása egyedül a papra vonatkozik, s így ismét csak megjelenik a klérus és a világiak különválasztása. Egyébként ellentmond ennek a tabernákulum elmozdítása a középpontból, ahol pedig folyamatosan jelen van a Szent Test.

A feszület, amelyet XVI. Benedek pápa az oltárra helyeztetett, hogy a miséző és a hívek is azt szemléljék, gyógyír erre, amely visszanyúlik az ősi szokásra, ahogy a keletre néző szentélyben el volt helyezve egy kereszt. Nem azt állítják-e a liturgikus szakértők, hogy a reform ősi szokásokat állított ismét előtérbe? A vita az oltár elhelyezéséről és a pap helyzetéről a liturgikus imában azért lángolt föl újra, mert valójában soha nem is aludt el teljesen. Aki tanulmányozta a liturgia történetét és teológiáját, az értelmiségiek becsületességével kellene tanulmányoznia azokat a megalapozott kritikákat, amelyeket a zsinati szakértők, mint *Josef Jungmann*, *Louis Bouyer*, *Joseph Ratzinger* és újabban *Uwe Michael Lang* is hangoztatott a „nép felé” forduló misézéssel kapcsolatban. *Ratzinger* ezt írta: „Nagyon fontos, hogy a papnak az arcába lehessen nézni, vagy nem lehetne-e inkább hasznos arra gondolni, hogy ő is egy a keresztények közül, akinek minden jó oka megvan rá, hogy Isten felé forduljon egybegyűlt keresztény testvéreivel együtt és így imádkozza a Miatyánkot?” [1966] Vagy később: „A történelmi kutatás a vitát kevésbé zaklatottá tette, és a hívek között egyre inkább nő az az érzés, hogy problematikus a papnak ez az elhelyezkedése, amely arra utal, hogy a liturgia arra nyitott, ami felettünk van és az eljövendő világra.”

A Sacrosanctum Concilium [zsinati liturgikus konstitúció] nem beszél a „nép felé” történő misézésről. Az Inter oecumenici kezdetű instrukció alkalmazásával kapcsolatban készített, és 1964. szeptember 24-én látott napvilágot, új templomok és oltárok emeléséről szólva így fogalmaz: „A templomban általában legyen állandó és felszentelt oltár, amelyet a faltól bizonyos távolságra építettek, hogy könnyen lehessen kerülni és lehessen a nép felé fordulva misézni.” Tehát ez lehetőség, és nem kényszer vagy előírás az új templomok építésekor. Jól tudjuk, mekkora jobb

ügyekre szánandó buzgalommal bontották le azután az *ad orientem* (kelet felé), az *Oriens, splendor lucis aeternae*, az Úr felé néző oltárokat, igyekezve sebtiben megindokolni ezt azzal, hogy „háttal fordultak a népnek”. Ki hívta fel erre a figyelmüket? Az oltár az Urat szolgálja, a pap pedig az Úr oltára felé fordul.

Ez azt jelenti, hogy az irányváltást nem a zsinati tanácskozás termében döntötték el, hanem a zsinat utáni instrukcióban, amelyek ezt **lehetőségként** és nem előírásként fogalmazták meg. A zsinat bíboros elnöke, *Giacomo Lercaro* a püspökkari elnökökhöz írott levelében így fogalmazott: „Ahhoz, hogy a liturgia valódi és átélt legyen, nem elkerülhetetlenül szükséges, hogy az oltár 'a nép felé' legyen fordítva. A szentmisében az ige liturgiájának egészét a papi székől, az ambótól vagy a felolvasóállványtól végzi a celebráns, vagyis szembefordul a néppel. Ami az áldozati liturgiát illeti, hangszóró berendezések kellőképpen lehetővé teszik a részvételt.” (1966) Ezen túl az oltárokat művészeti, építészeti értékük miatt is meg kell őrizni. *Lercaro* nem volt tradicionalista, megjegyzése mégis pusztába kiáltó szó maradt. VI. Pállal szólva egy nem katolikus gondolat úgy vélte, hogy a pap helyzetének megváltoztatása mintegy szimbóluma az úgynevezett zsinati szellemnek, az állítólagos új egyházképnek. Valójában azonban hatalmas kedvvel nekiláttak, hogy leromboljanak jelentős műalkotásokat, hogy asztalokkal helyettesítsék őket. *Dom Prosper Guéranger* jegyezte meg a következőket: „A protestantizmus lerombolta a vallást azáltal, hogy eltörölte az áldozatot, számukra az oltár nem létezik többé, csupán egy asztal. A protestánsoknál a keresztény gondolatot egyedül a szószék őrzi. A katolikus Egyház kétségkívül az igazság tanítója, hiszen a 'hit hallásból fakad' (róm 10,17).” (1977)

A VI. Pál-féle misekönyvben (amelynek III. editio typicája 2002-ben jelent meg) az *Orate fratres*, a *Pax Domini*, az *Ecce Agnus Dei* és a záró szertartások rubrikái még mindig ezeket a szavakat tartalmazzák: „a pap a nép felé fordulva mondja”. Ez azt jelenti, hogy ezeket a részeket megelőzően egy irányba fordul velük, vagyis az oltár felé. Az átváltoztatásnál ezt olvassuk: „a pap az oltár felé fordulva mondja” – miért kellene ezt itt feltüntetni, ha az oltár mögött, a nép felé fordulva állna? **Vagyis az oltár egyedül az Úr felé fordulhat, a pap pedig a mise jelentős részében az oltár felé fordul, s amikor az van előírva, megfordul a nép irányába.** A keleti liturgiában a diakónus közvetíti az oltár és a nép között.

Nem térek itt ki arra, hogy miként erősítik meg ezt az értelmezést az Istentiszteleti Kongregáció dokumentumai vagy a misekönyv általános rendelkezésével kapcsolatos nem kevés iránymutatás finom tisztázásai, amelyekkel elérték, hogy a szöveg kimondja azt, amit korábban nem mondott ki. **A keleti és a nyugati keresztény hagyomány szerint a pap és a hívek egy irányba fordulnak a liturgikus ima folyamán, a „nép felé fordulás” szakít ezzel a hagyománnyal.**

Nos, akkor Isten felé, vagy a nép felé forduljon a pap? Amikor az oltárnál álló pap a nép felé fordul, ennek valódi értelmét adja meg, hogy a mise kezdete óta az Úr felé fordult. Bari városában, a Szent Miklós-bazilikában a szentély mennyezetének gerendáján ez a latin felirat olvasható, ami az oltárhoz lépő misézőhöz szól: „*Arx haec par coelis, intra bone serve fidelis, ora devote Deum pri te populoque*” (ez a szikla hasonló az éghez, lépj be jó és hűséges szolgálta, imádkozz jámborul magadért és a népért). Ennek ellenpontja az a felhívás, amit az első lépcsőfokba véstek, és szintén a misézőt szólítja meg: „*sis humilis in ascensu*” (légy alázatos, miközben fellépsz...). A pap azért fordul a néphez, hogy közölgjön vele valamit az Úr részéről: hogyan tehetné ezt, ha előtte nem fordult *ad Dominum*, az Úr felé? Ebben áll a jel igazsága! *Oriens docet*, a Kelet tanít.

Tehát nem arról van szó, hogy egyoldalúak volnánk, és ne vennénk figyelembe az ezzel ellentétes érveket, hanem csak arról, hogy megvizsgáljuk, mi a lényeges ahhoz, hogy egyben tartsuk a hagyományt és ismét egy irányba tereljük a legtöbb ember szétszórt imáját. Lemondunk erről a fontos szimbólumról azért, hogy a pap és a nép a liturgikus imádságában az Úr felé forduljanak? Aki ezt tagadja, azt állítja, hogy az oltár elveszítene láthatóságát és középpont voltát, mint a pap és a hívek közötti találkozás helye, és mint az eucharisztikus asztal a kenyér és a bor jeleivel, amelyek a papnak a jelenben végzett cselekményével az utolsó vacsorára emlékeztetnek. De az oltár az a hely, ahol a pap az Úrral találkozik, csak azért mehet fel oda, hogy papi szerepét elvégezze. Az átváltoztatott kenyér és bor az Úrfelmutatáskor lesznek láthatóak, éppenséggel a *per ritus et preces* értelmében, amellyel a misztériumot bemutatja. Az örök irányultság azt az alaphelyzetet van hivatva kifejezni, amelyet minden hívőnek tanúsítania kell a liturgikus imában az együtt ünnepeelt misztérium irányában.

Aki a nép felé forduló helyzetet javasolta, nem volt más, mint Martin Luther, aki a *Német mise és az istentisztelet rendje* című 1526-os kis művében azt állította, hogy így tett Krisztus az utolsó vacsorán. Az utolsó

vacsora korabeli festői ábrázolásai voltak előtte, mint például Leonardo da Vinci freskója, ám ezek egyáltalán nem felelnek meg Jézus korának étkezési szokásainak, hiszen akkor a kerek vagy szigma alakú asztal egyik félköre mentén ültek vagy feküdtek az együtt étkezők, és a díszhely a jobb oldalon helyezkedett el, amint ezt a régi ábrázolások tanúsítják. Még akkor is, amikor a XIII. században Jézust az asztal mögé helyezik, az apostolok közé, akkor sem beszélhetünk a „nép felé” fordulásáról, hiszen a nép nem is volt jelen!

Mi a tét akkor, amikor a miséző pap oltárnál elfoglalt testhelyzetéről beszélünk? Ha arra gondolunk, hogy az imádság és az áldozat mindig az Úr felé fordul, kelet felé irányuló tekintettel, a tét nem más, mint hogy a mise valóban imádság és áldozat-e. Luther nyomdokain járva sok katolikus teológus és liturgia-szakértő tagadja vagy csökkenti a mise áldozat voltát, és inkább a lakoma jellegét állítja előtérbe. Pedig a „kenyér megtörése” (*fractio panis*) az Úr napján, ami a mise nevét is jelenti kezdetben, egyértelműen áldozat a *Didaché* (14,2), a kora keresztény szöveg szerint is. **A mise áldozat jellegét pedig az emeli ki megfelelően, hogy mindnyájan a miséző pappal együtt „kelet felé” vagy a kereszt felé fordulnak az eucharisztikus ima kezdetétől fogva, s kimondják, hogy szíveiket „felemelték az Úrhoz”.** Azt a tényt, hogy a szentmise egyben lakoma is azok számára, akik magukhoz vehetik a Szentséget, a szentáldozás szertartása emeli ki.

Nem írja-e elő a VII. századi *Ordo Romanus I*, hogy a *Gloria* éneklésekor a trónusnál álló pap kelet felé forduljon? Vajon nem szokás-e ma is, hogy a koncelebránsok az Evangélium olvasásakor az ambó, s az eucharisztikus ima alatt az oltár felé forduljanak? Ezek is annak a jelei, hogy az imának arra van szüksége, hogy Jézus Krisztus arcát keresse, aki a keresztfáról szól hozzánk és tekint le ránk: éppen ezért kell a középpontban lennie.

A II. Vatikáni Zsinat által kezdeményezett reform onnan veszi kezdetét, hogy a szentnek az emberek szívében kell jelen lennie, ezt kell felfedezni a liturgia valóságában és misztériumában. Ez meghalad minden belső és külső teret, és ezért együtt halad a stabilitás és a megújulás igénye. Ez főként három dologban nyilvánul meg, mint látni fogjuk: a papnak az oltárnál elfoglalt helyzetében, a szent csend helyében és a hívek részvételében.

Dicsőség az Istennek

Az elmúlt vasárnap egy vidéki kis templomban vettem részt szentmisén. Többször jártam már itt, ismerős a hely, ismerős a pap is. Mégis most tűnt fel, hogy a pap a Dicsőség imádkozása közben legalább kétszer is a hívek egyikével-másikával összerosolygott, ahogy körbe-körbe járt a tekintete imádkozás közben – hiszen valahova nézni kell.

Első rátekintésre azt mondhatnánk, hogy milyen jó, hogy ilyen közvetlen kapcsolata van a papnak a hívekkel, milyen jó, hogy ilyen a légkör a plébánia környékén. De nekem mégis az jutott az eszembe, hogy ha a pap többször összerosolyog egy ima alatt a hívekkel, akkor lehetetlen, hogy az ima szövegére, azaz az Isten dicsőítésére figyeljen, pedig az Egyház „alapköve”, a szentmise zajlik. És ha a pap a szentmise áldozat bemutatása közben a doxológiát, az Isten dicsőítését nem tudja odafigyelve, szívvel imádkozni, akkor lehet, hogy valami nincs rendben.

Tisztában vagyok vele, hogy a papnak is, mint minden embernek valahova nézni kell, ima közben is – hacsak nem csukott szemmel imádkozunk, de a szentmise nem ennek a helye. Én sokkal előnyösebb helyzetben voltam, mivel – ha nem a papot néztem, – az oltáron ott volt Krisztus keresztje, a szentély mellett ott volt a Jézus Szíve szobor. A pap azonban velünk szemben mit láthat? A híveken kívül csak a karzatot, melyen jobb esetben az orgona sípjait nézheti, de szent vagy Jézus ábrázolást nem. Ez az utóbbi mintegy negyven évben van így, mióta a pap helyzetét a szembe miséző oltár megfordította. Ebben a helyzetben – a protestánsok Úrasztalához hasonlóan – körül üljük az oltárt. A protestáns testvéreinknél ez nyilván semmi gondot nem jelent, hiszen ott csak a tanítás rész zajlik, az átváltoztatás nem. A tanításnál pedig jó is, ha a pap szembe fordul és látják egymást a hívek és pap – ezt a célt szolgálja a szószék a katolikus templomokban.

A szent liturgiában azonban a híveknek és a papnak egyaránt a szentek Szentjével, Jézus Krisztussal kellene foglalkozni – kizárólag! A híveknek és a papnak az egymás közötti kapcsolattartással a szentmise után (vagy előtt) a beszélgetésben vagy agapé keretei között kellene törődni – nem a templom légterében. Ez persze a szembe miséző oltár esetében érdemben lehetetlen, és ezért nem okolható a szentmisét bemutató pap. Ezért maximum felmerül az emberben a kérdés, hogy miért kellett az oltárt megfordítani. Így a pap – némelyikük esetében már zavaró mértékig is – „szindarab” eljátszására van kényszerítve, hiszen minden mozdulatát,

minden tekintetét a hívekkel szemben, részben a híveknek mutatva cselekszi. Nagyon nehéz lehet nekik (lényegileg lehetetlen) elvonatkoztatni attól, hogy a hívek minden mozdulatukat figyelik. Ha háttal lenne nekik, akkor csak itt-ott látnának valamit a mozdulataiból, a tekintetéből, akkor teljes beleélési lehetőséget kapna a pap abba, hogy az oltáron valóságosan megjelenik Jézus Krisztus az átváltoztatáskor. A hívekkel szembe fordulva ennek átélése érdemben lehetetlen. Nem csodálkozom azon a püspökön, aki személyes beszélgetés kereteiben, az elmúlt években először végzett trienti szentmiséje után (amikor a pap vezetésével mindenki Jézus felé fordul – háttal misézésnek szokták mondani) azt mondta, hogy nagy élmény volt számára, hogy azon a szentmisén csak Jézussal kellett foglalkoznia...

Nekünk, híveknek is a szentmisén csak azzal kellene foglalkoznunk, hogy Jézus megjelenését várjuk, majd dicsőítjük, magasztaljuk végtelen nagyságáért, hogy az Oltáriszentségben közénk jön minden szentmisén.

Milyen gyakran jut ez eszünkbe a szentmise közben?

Jánossy Gábor

Az átváltoztatás után

A szentmisén az átváltoztatáskor a pap szavaira megjelenik Jézus Krisztus valóságosan az Oltáriszentség színeiben. Erre való készülésként hangzik el ajkunkról – a pap felszólításának engedve – a „Szent vagy”, melyel az angyalokhoz társulunk. Az utóbbi időben többször elgondolkodtam azon, hogy a szentmise ezen időszakában hogyan is kellene viselkednünk.

Ebben a gondolkodásban komoly lendületet adtak a folyamatos szentsegímádók országos találkozásán Székely János püspök atya által mondott gondolatok. A szentbeszédében elhangzott, hogy Ampère annak idején azzal tudott „tériteni”, hogy a szentmise második részében végig térdelt. Azóta foglalkoztat, hogy miért térdelt végig, nem csak az előírás szerinti ideig Ampère?

Egy évvel ezelőtt megtartott lelkigyakorlat óta foglalkoztat szinte minden szentmisén a gondolat, hogy amikor az angyalok szózatához társulnak szavaink és a Szentek Szentjének szentségét magasztaljuk, azt valóban térden állva illene tennünk. Nem szeretnék feltűnősködni, hogy egyedül letérdelek a Szent vagy elején, pedig egyre jobban érik bennem, hogy így kell, kellene cselekednem. És a folytatás...

Az átváltoztatás alatt „természetes”, hogy mindannyian térdelünk. És utána fel szoktunk ülni vagy állni. És itt jött be nyáron az a gondolat, hogy Ampere miért cselekedett másként. És szép lassan kitisztult előttem, hogy Jézusnak már csak a nevére is meg kellene hajolni a térdnek, a szentmisén azonban az átváltoztatásban valóságosan közénk jön, közénk jött. És akkor én kényelmesen felülök...

Most már néhány hete tudatosan térdelve maradok a Miatyánkig – melyre fel kell állnunk – hiszen Jézus Krisztus ott van az oltáron, megjött közénk, hogy majd a szentáldozásban meg is látogasson minket. És ha Jézus az Oltáriszentségben itt van az oltáron, akkor nekem – nem feltétlenül csak a szentségimádáskor, hanem itt, a szentmisének ebben a szakaszában is – térdelnem kellene, lehetne. Hiszen néhány perccel később a pap még fel is mutatja a két színben megjelent Jézus Krisztust „imádásra”. (A Miatyánk után ezért szoktam most már újból térdepelni.) És ezen gondolatok után kezdtem megérteni, hogy Ampere a térdelése révén miért tudott embereket „téríteni”, komolyabb hit felé terelni cselekedetének látványa által. Hiszen a cselekedet és a tudat egymást gyengíti vagy erősíti oda-vissza hatva egymásra.

Élmény volt számomra, amikor letisztult, hogy tulajdonképpen Krisztus végtelen nagyságának csodálata kifejezéseként – tudniillik, hogy a pap átváltoztató szavaira valós megjelenés történik az oltáron, egy kis anyagba alázza magát Jézus, hogy érzékelhető módon is meglátogasson engem – illő és méltó, hogy térden álljon az ember, illő, hogy magasságának felét feláldozva, testtartásával is dicsőítse és magasztalja Üdvözítőjét!

Jánossy Gábor

Az Egyházra tekintünk úgy, mint szentek közösségére

November elsején, kedden délben XVI. Benedek pápa dolgozószobája ablakából köszöntötte a Szent Péter téren nagyszámban megjelent híveket. Az Úrangyala elimádkozása előtt mondott beszédében rámutatott: Minden-szentek ünnepe megfelelő alkalom arra, hogy tekintetünket a földi valóságról felemeljük Isten dimenziója felé. Ez az örökkévalóság és az életszentség dimenziója. A mai liturgia arra emlékeztet bennünket, hogy a megszentelődés minden megkeresztelt eredeti hivatása – utalt a pápa a „Lumen gentium” zsinati dokumentum tanítására (vö. Lumen gentium, 40).

Krisztus ugyanis, aki az Atyával és a Szentlélekkel együtt az egyedüli Szent (vö. Jel 15,4), úgy szerette Egyházát, mint jegyesét és önmagát adta érte, hogy megszentelje azt (vö. Ef 5,25-26). Ezért tehát Isten népének minden tagja arra kapott meghívást, hogy szentté váljon Pál apostol állítása szerint: „Isten akarata ugyanis az, hogy szentekké legyetek” (1Tessz 4,3). Az Egyházra ne evilági és törékeny, emberi aspektusa szerint tekintünk, hanem Krisztus akarata szerint a „szentek közösségeként”.

A Credo-ban megvalljuk, hogy az Egyház szent, mivel Krisztus Teste. A szent misztériumokban, elsősorban az Eucharisziában való részvétel eszköze, valamint a szentek családja, akiknek az oltalmára lettünk bízva megkeresztelkedésünk napján. A mai ünnepen éppen mindenszentek végeláthatatlanul nagy közösségét tiszteljük. A szentek egymástól eltérő élet-történetük révén a megszentelődés különféle útjait jelölik meg számunkra, amelyek egyetlen közös nevezője a következő: kövessük Krisztust és hasonuljunk hozzá, mivel Ő emberi sorsunk legvégső célja. Minden életállapot ugyanis a kegyelem működése, mindannyiunk elkötelezettsége és kitartása révén a megszentelődés útjává válhat.

November másodikán, halottak napján az elhunyt hívekre, szeretteinkre emlékezünk, illetve minden lélekre, akik az élet teljessége felé haladnak, pontosan az égi Egyház látóhatárán, amely felé a mai ünnep felemeli tekintetünket.

A keresztény hit kezdetei óta a földön zárandokoló Egyház, elismerve a Jézus Krisztus misztikus testével való szeretetközösséget, nagy kegyelettel ápolta a halottak emlékezetét és imádkozott lelki üdvükért. A halottakért mondott imánk tehát nem csak hasznos, hanem szükséges is, mivel nem csak nekik jelenthet segítséget, hanem ezzel egyidejűleg hatékonyá teszi értünk való közbenjárásukat. A temetőlátogatás, miközben megőrzi a kapcsolatot azokkal, akik szerettek bennünket a földi életben, arra is emlékeztet, hogy mindannyian egy másik, a halálon túli élet felé tartunk.

A földi elválás miatti sírás ne legyen erősebb a feltámadás bizonyosságánál, annál a reménynél, hogy eljutunk az örökkévalóság boldogságába. Ez a beteljesedés nyugodt pillanata, „amelyben az egész átölel minket és mi átöleljük az egészet” (Spe salvi, 12) – idézett XVI. Benedek „Spe salvi” k. enciklikájából. Reményünk tárgya ugyanis az az öröm, amelyet Isten jelenlétében érzünk majd az örökkévalóságban. Jézus ígérte ezt meg tanítványainak, ahogyan János evangéliumában olvashatjuk: „majd viszontlátlak titeket: akkor örülni fog szívetek és örömtöket senki sem veszi el többé tőletek” (Jn 16,22).

A pápa végül Szűz Mária, Mindenszentek Királynője oltalmába ajánlotta a mennyei haza felé tartó zarándokutunkat, az elhunytak lelkéért pedig anyai közbenjárását kérte.

Vatikáni Rádió, 2011. 11. 01.

Az örök életbe vetett hit ad bátorságot a keresztényeknek ahhoz, hogy még jobban szeressék az evilági életet

XVI. Benedek pápa szerdán délelőtt a vatikáni VI. Pál teremben tartotta meg az általános kihallgatást. Katekézisében gondolatait a halál valószínűségéhez fűzte, amelyet a keresztények számára Krisztus feltámadása világít meg.

Mindenszentek liturgikus ünnepe után az Egyház ma az elhunyt hívek emlékezetére szólít fel. Tekintetünket fordítsuk azok felé, akik megelőztek bennünket és már befejezték földi zarándokútjukat – kezdte beszédét a Szentatya. Ezekben a napokban felkeressük a temetőket, hogy imádkozzunk szereteteinkért, akik itt hagytak bennünket, hogy újból kifejezzük irántuk való érzelmeinket, hogy közel érezzük magunkhoz őket, emlékezve az Apostoli Hitvallás egyik tételére: a szentek közösségében szoros kapcsolat áll fenn közöttünk, akik még e földön élünk és annyi testvérünk között, akik már eljutottak az örökkévalóságba.

Az emberek kezdettől fogva arra törekedtek, hogy egyfajta második életet biztosítsanak halottaiknak gondoskodásuk, szeretetük által. Mintha meg akarnánk őrizni élettapasztalataikat, azt, hogy hogyan éltek, mit szerettek és mit nem, mitől féltek, miben reménykedtek. A sírok előtt állva emlékek sora tolul fel bennünk.

Miért van ez így? – tette fel a kérdést a pápa. Azért, mert bár a halál gyakran szinte tiltott téma társadalmunkban, és állandó a törekvés, hogy még a gondolatát is kitöröljük értelmünkéből, a halál a világ minden idők minden emberét érinti.

E misztériummal szemben mindannyian keresünk egy jelt, ami reményt, vigaszt nyújt, ami látóhatárt nyit, jövőt kínál fel számunkra. A halál útja valójában a remény útja, amely végighalad temetőinken. Ha elolvassuk a sírfeliratokat, olyan úton haladunk végig, amelyet az örökkévalóságba vetett remény hat át.

Miért félünk a haláltól? – hangzott a Szentatya újabb kérdése. Miért van az, hogy az emberiség nagy többsége soha nem fogadta el azt a hitet, hogy a halálon túl nincs semmi? A válasz sokrétű: félünk a haláltól, mert félünk a semmitől, attól, hogy elinduljunk az ismeretlen felé. Azért van bennünk az elutasítás érzése, mert nem tudjuk elfogadni, hogy mindaz a szép és jó, amit egy egész életen át megvalósítottunk, hirtelen a semmi szakadékába zuhanjon. Érezzük, hogy a szeretet igényli az örökkévalóságot, és nem lehetséges, hogy ezt a halál egy pillanat alatt elpusztítsa.

Azért is félünk a haláltól, mert életünk vége felé érve érezzük, hogy ítélkeznek majd tetteink felett, arról, hogy hogyan éltünk, főleg azokról az árnyfoltokról, amelyektől gyakran olyan ügyesen felmentjük lelkiismeretünket. Az ítélethozatal összefügg az emberek halottaikról való gondoskodásával. A szeretet gesztusai, amellyel az elhunytat körülveszik, mintha védelmeznék őt és befolyásolnák a róla hozott ítéletet. Ez a felfogás megtalálható szinte minden kultúrában – mondta katekézisében a pápa.

Ma a világ, legalább is látszólag, racionálisabbá vált, vagy még inkább, elterjedt az a tendencia, hogy minden valósággal a tapasztalati tudomány kritériumai szerint kell szembenézni. Eszerint a felfogás szerint a halál nagy kérdésére sem a hittel kell válaszolni, hanem a tapasztalati, empirikus ismeretekből kell kiindulni. Nem ébredünk azonban eléggé tudatára annak, hogy ezáltal a spiritizmus egy fajtájának csapdájába esünk. Kapcsolatot akarunk teremteni a halálon túli világgal, azt képzelve, hogy a földöntúli valóság mintegy másolata világunknak.

Mindenszentek ünnepe és halottak napja azt fejezik ki, hogy csak az élhet a reményből kiindulva, aki a halálban nagy reménységet lát. Ha az embert leredukáljuk vízszintes dimenziójára, az élet elveszíti mély értelmét. Az embernek szüksége van az örökkévalóságra és minden más remény túlságosan korlátozott számára. Az ember csak akkor értelmezhető, ha van egy olyan Szeretet, amely túlmutat minden elszigeteltségen, a halált is beleértve, túl minden téren és időn. Az ember csak akkor találja meg önmaga mély értelmét, ha van Isten. Mi tudjuk, hogy Isten belépett életünkbe és így szól hozzánk: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25-26).

Isten annyira szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, aki a kereszt legmagasabb rendű szeretetaktusával legyőzte a halált, feltámadt és számunkra is megnyitotta az örökkévalóság kapuit. Krisztus nyújt támaszt nekünk a halál éjszakájában, amelyen ő maga is áthatolt. Ő a Jó Pásztor,

akire félelem nélkül rábízhatjuk magunkat, mert jól ismeri az utat még a sötétségben is.

Minden vasárnap, amikor elimádkozzuk a Credo-t, megerősítjük ezt az igazságot. Az örök életbe vetett hit ad a keresztényeknek bátorságot, hogy még jobban szeressék az evilági életet, munkálkodjanak a jövő építésén, valódi és biztos reményt nyújtva az embereknek.

Vatikáni Rádió, 2011.11.02.

Urbis et Orbis

Rendelet, mely alapján a szent búcsú adományával gazdagodnak a *Hit Éve* folyamán végbevitt különféle jámbor cselekedetek.

Az Apostoli Penitenciária rendeletet adott ki, amelyben meghirdeti, hogy a hit évének teljes időtartama alatt, azaz 2012. október 11-től 2013. november 24-ig a hívek teljes búcsút nyerhetnek, és meghatározza ennek feltételeit.

„Minthogy elsősorban az a célunk, hogy – amennyire ez ezen a Földön egyáltalán lehetséges – a lehető legjobban kifejlesszük magunkban az életszentséget és a lélek tisztaságát, ehhez nagyon hasznos segítséget nyújthatnak a szent búcsúk, amelyeket az Egyház, a Krisztustól ráruházott hatalom segítségével, felkínál mindazoknak, akik a megfelelő hozzáállással teljesítik azokat a sajátos előírásokat, amelyek elnyerésük feltételei – olvasható a rendeletben.

»A búcsú révén – tanította VI. Pál – az Egyház, felhasználva a Krisztus által végbevitt üdvözítés szolgáló leánya voltát, meghirdeti a hívek számára Krisztus és a szentek közössége teljességében való részvétel lehetőségét, bőven kínálva számukra alkalmat az üdvösség elérésére.«” A rendelet teljes szövege a búcsú elnyerésének feltételeivel a következőkben olvasható.

A II. Vatikáni Zsinat ünnepélyes megnyitásának ötvenedik évfordulóján, amely zsinatnak Boldog XXIII. János pápa „fő feladatként jelölte meg a keresztény tanítás értékes hitletéteményének gondosabb őrzését és kifejtését, hogy így hozzáférhetőbb legyen Krisztus hívei és a jóakarátú emberek számára” (II. János Pál pápa, *Fidei Depositum* apostoli konstitúció, 1992. október 11, *AAS* 86 [1994] 113), XVI. Benedek pápa kijelölése alapján kezdetét veszi egy olyan év, amelyet az igaz hit megvallásának és helyes értelmezésének szentelünk, a *Zsinati Dokumentumoknak* és a *Katolikus Egyház Katekizmusa* cikkelyeinek olvasása, vagy még inkább jámbor átemlékedése révén. A *Katekizmust* Boldog II. János Pál pápa adta ki a Zsinat kezdetének harmincadik évfordulóján, pontosan azzal a céllal, hogy „a Zsinat tanítását elmélyítve a hívek jobban kötődjenek ahhoz és ez elősegítse megismertetését és alkalmazását” (Uo. 114).

Már az Úr 1967. évében, Szent Péter és Pál apostol vértanúságának tizenkilencedik centenáriumának emlékére is ehhez hasonlóan meghirdette a *Hit Évét* Isten szolgája, VI. Pál pápa, hogy „a hit ünnepélyes megvallása révén megmutassa, mennyire fontos, hogy az évszázadok alatt kialakult hitvallást, amely minden hívő öröksége, újra meg újra megerősítsük, kifejtsük, annak érdekében, hogy a múlttól igen eltérő történelmi körülmények között is érvényesnek bizonyuljon” (XVI. Benedek pápa, *Porta fidei* apostoli levél, 4).

Jelen korunkban, amely annyi mély változást hoz az emberiség számára, Szentatyánk, XVI. Benedek a *Hit Évének* meghirdetésével arra kívánja felszólítani Isten népét, amelynek egyetemes pásztora, valamint az egész világ valamennyi püspökét, hogy „egyesüljenek Péter utódával a kegyelem ezen idejében, amelyet az Úr kínál nekünk, hogy emlékezzünk meg a hit drága ajándékáról” (Uo., 8).

Minden egyes hívő „alkalmat kap rá, hogy megvallja hitét a feltámadott Krisztusban... az egész világ minden székesegyházában és minden templomában, az otthonokban és a családokban, hogy mindenki átérezze a sürgető szükségét, hogy jobban megismerje és a következő nemzedékeknek továbbadja az örök hitet. A szerzetes közösségek, a plébániák, az Egyház minden közössége, legyen bár ősi vagy új, módot fog találni ebben az esztendőben, hogy nyilvánosan hitvallást tegyen” (Uo).

Ezen felül minden hívő, egyénileg és közösségileg is meghívást kap, hogy nyíltan megvallja a hitét a többiek előtt a mindennapi élet különféle körülményei között: „Az ember társas természete viszont igényli, hogy belső vallási aktusait külsőleg kifejezze, vallási téren másokkal kapcsolatot teremtsen, és vallását közösségi formában vallja meg” (*Dignitatis humanae* nyilatkozat, 1965. december 7: *AAS* 58 [1966], 932).

Minthogy elsősorban az a célunk, hogy – amennyire ez ezen a Földön egyáltalán lehetséges – a lehető legjobban kifejlesszük magunkban az életszentséget és a lélek tisztaságát, ehhez nagyon hasznos segítséget nyújthatnak a szent búcsúk, amelyeket az Egyház, a Krisztustól ráruházott hatalom segítségével, felkínál mindazoknak, akik a megfelelő hozzáállással teljesítik azokat a sajátos előírásokat, amelyek elnyerésük feltételei. „A búcsú révén – tanította VI. Pál – az Egyház, felhasználva a Krisztus által végbevitt üdvözítés szolgáló leánya voltát, meghirdeti a hívek számára Krisztus és a szentek közössége teljességében való részvétel lehetőségét, bőven kínálva számukra alkalmat az üdvösség elérésére” (*Apostolorum Limina* apostoli levél, 1974. május 23: *AAS* 66 [1974] 289). Ebben nyilvánul meg

az „Egyház kincse”, amelyet jelentős mértékben növelnek „a boldogságos Istenanya és minden kiválasztott érdemei, a legelső igaztól az utolsóig” (VI. Kelemen, *Unigenitus Dei Filius* bulla, 1343. január 27).

Az Apostoli Penitenciária, amelynek feladata a bűcsúk megadását és használatát szabályozni, valamint buzdítani a hívek lelkét, hogy helyesen fogják fel és táplálják ezek elnyerésének vágyát, miután erre felkérte az Új Evangelizáció Előmozdításának Pápai Tanácsa (a Hittani Kongregáció által kiadott *Lelkipásztori iránymutatással kiegészített jegyzék a Hit Évére* alapján), az alábbiakat határozta meg a bűcsúk adománya elnyerésére a *Hit Évében*, a Pápa gondolatának megfelelő módon, abból a célból, hogy a hívek mindinkább törekedjenek a Katolikus Egyház tanításának megismerésére és megszeretésére, és abból minél bővebb lelki gyümölcsöket nyerhessenek.

A *Hit Évének* teljes időtartama alatt, vagyis 2012. október 11-től 2013. november 24-ig *teljes bűcsút* nyerhetnek a saját bűneik miatti időleges büntetés alól Isten irgalmából, amit az elhunyt lelkekért is felajánlhatnak, mindazon hívek, akik valódi bűnbánatot tartottak, kellőképpen meggyón-
tak, szentségi áldozáshoz járultak és imádkoztak a Szentatya szándékára,
– minden alkalommal, ha legalább három alkalommal részt vesznek az igehirdetésen a szent missziók alkalmával, vagy legalább három előadást meghallgatnak a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól és a Katolikus Egyház Katekizmusának cikkelyeiről, bármely templomban vagy alkalmas helyen;
– minden alkalommal, ha zarándoklat formájában meglátogatnak egy pápai bazilikát, egy keresztény katakombát, egy székesegyházat, egy, az ordinárius által a *Hit Évére* kijelölt szent helyet (például a *Basilica Minor*-ok valamelyikét, valamely Mária-kegyhelyet, a szent apostolok vagy védőszentek valamely kegyhelyét) és itt részt vesznek valamilyen liturgikus imádságon, vagy legalább megfelelő időt eltöltenek ott összeszedetten, jámbor elmélkedéssel, amit a Miatyánk, a Hiszekegy bármely hivatalos formája, valamint a Szűzanyához, az apostolokhoz vagy a védőszentekhez szóló fohász elimádkozásával fejeznek be;
– minden alkalommal, az ordinárius által a *Hit Évére* meghatározott napokon (például az Úr, a Szűzanya, a szent apostolok és védőszentek ünnepein vagy Szent Péter székének ünnepén), ha bármely szent helyen részt vesznek egy ünnepélyes szentmisén vagy zsolozsmán, s ezen felül elimádkozzák a Hiszekegyet, annak bármely hivatalos formájában;
– a *Hit Éve* bármely szabadon megválasztott napján, amikor hívő módon meglátogatják a keresztelőkápolnát vagy más egyéb helyet, ahol

elnyerték a keresztség szentségét, amennyiben itt megújítják keresztségi fogadalmaikat, annak bármely hivatalos formájában.

A megyéspüspökök és exarchák, s mindazok, akik jog szerint egyenlő rangban állnak velük, ezen idő legalkalmasabb napján, a legkiemelkedőbb ünnepen (például 2013. november 24-én, Krisztus Király ünnepén, amelylyel bezárul a *Hit Éve*) kioszthatják a *pápai áldást* a teljes bűcsúval, amelyet mindazok a hívek élvezhetnek, akik jámborul fogadják ezt az áldást.

Azok a hívek, akik valódi bűnbánatot gyakoroltak, ám súlyos okból nem tudnak részt venni az ünnepi eseményeken (főként a szerzetesnők, akik örök klauzúrában élnek, a remeték és ankoréták, a bebörtönözöttek, az idősek, a betegek, és mindazok, akik kórházakban vagy egyéb ápolási központokban folyamatos szolgálatban állnak a betegek mellett...) elnyerhetik a teljes bűcsút ugyanezen feltételek mellett, ha lélekben és gondolatban egyesülnek a jelenlévő hívekkel, különösen azokban a pillanatokban, amikor a Szentatya vagy a megyéspüspökök szavait közvetíti a televízió, illetve a rádió, s otthonukban vagy azon a helyen, amelyet akadályoztatásuk okán nem tudnak elhagyni, elimádkozzák a Miatyánkot, a Hiszekegyet, annak bármely hivatalos formájában és más fohászokat, a *Hit Éve* célkitűzéseinek megfelelően, valamint felajánlják szenvedéseiket vagy saját életük szükségéit.

Azon célból, hogy a bűnbánat szentsége és az isteni bűnbocsánat elnyerése a Kulcsok hatalma által lelkipásztori tekintetben könnyebben elérhetővé váljon, felkérjük az egyes helyek ordináriusait, hogy engedjék át a székesegyházakban és a *Hit Évére* erre kijelölt templomaikban az ott gyónató kanonokoknak és papoknak azokat az engedélyeket, amelyek egyébként nekik vannak fenntartva (a keleti egyházak híveinek tekintetében a CCEO 728. kánonja 2. § szerint, esetleges fenntartás esetén a 727. kánon szerint, kizárva innen természetesen a 728. kánon 1.§-ában foglalt eseteket; a latin egyház hívei tekintetében a CIC 508. kánonjának 1. §-a szerint).

A gyóntatók, miután felhívták a hívek figyelmét azon bűnök súlyosságára, amelyeket a fenntartás vagy a törlés érint, határozzanak meg megfelelő szentségi penitenciát, amelyek a híveket a lehető legnagyobb mértékben a tartós megbánás állapotára vezetik és az esetek természetétől függően, rájuk kényszeríti az esetlegesen okozott botrányok és károk helyrehozatalát.

Végezetül a Penitenciária nagyon ajánlja az excellenciás püspök uraknak, akik a háromszoros *munus* (tanítás, vezetés, megszentelés) letéteményesei, hogy legyen gondjuk arra, hogy világosan elmagyarázzák híveiknek az itt a hívek megszentelése érdekében felsorakoztatott alapelveket és

intézkedéseket, különös tekintettel az adott hely, kultúra és hagyományok körülményeire. Az egyes népek karakterének minél inkább megfelelő katekézis világosabban és az értelem számára élőbb módon tárhatja fel ezeket, hogy a szívekben erősebben és mélyebben meggyökerezhesen a vágy erre a különleges adományra, amelyet az Egyház közvetítésével elnyerhetnek.

A jelen rendelet érvényessége kizárólag a *Hit Évére* szól, bármilyen ezzel ellentétes intézkedés ellenére.

*Kelt Rómában, az Apostoli Penitenciárium székhelyén,
2012. szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén
Manuel Monteiro de Castro bíboros, legfőbb penitenciárius
Mons. Krzysztof Nykiel, ügyvivő*

A keresztények az imán keresztül tegyenek tanúságot az Isten elől elzárkózó mai világnak

A Szentatya új sorozatot kezdett arról, hogy miként imádkozott Jézus. A pápa szavai szerint az ima áthaladt Jézus egész életívén, egy búvópatakhoz hasonlóan, amely felfrissíti a létet, a kapcsolatokat, a tetteket és amely az Atya örök terve szerint fokozatosan elvezeti őt önmaga teljes feláldozásáig.

Az imádság útvonálának egyik jelentős pillanata a Jordán folyóban történt megkeresztelkedés. Lukács feljegyzése szerint, Jézus, miután megkeresztelkedett Keresztelő Szent János kezéből, hosszú imádságba mélyedt. Éppen ez az „imában lenni”, párbeszédben az Atyával világítja meg az egybegyűlt néppel együtt átélt eseményt. Keresztelő Szent János valóban új dolog hordozója volt: a vízzel való megkeresztelkedés döntő fordulatot jelentett, elszakadást a bűnös élettől és egy új élet kezdetét. Jézus is elfogadja ezt a meghívást, a Jordán folyó mentén várakozó bűnösök közé vegyül. Amint az első keresztények, ma mi is feltesszük a kérdést: miért vállalja Jézus önszántából a bűnbánat és a megtérés keresztségét. Jézusnak nincsenek megvallani való bűnei, nincs szüksége megtérésre. A csodálkozó Keresztelő Szent Jánosnak ezt mondja: „Úgy illik, hogy teljesítsük mindazt, ami méltányos”, (igazságos). A szó igazi értelme a Biblia világában az, hogy teljesen elfogadjuk Isten akaratát.

Amikor tehát a bűn nélkül való Jézus lemegy a Jordán partjára, közellétét fejezi ki azokkal, akik elismerik bűneiket és elhatározzák, hogy

megváltoztatják életük irányát. Jézus ezáltal azt akarja közölni, hogy ő is Isten Népehez tartozik, hogy ő is elindul az Isten akarata szerinti életúton. Ezzel a tetteivel előrevetíti a keresztet, megkezdí nyilvános működését és felveszi vállára az emberiség bűnének minden terhét. Amikor pedig imába mélyed azt a bensőséges kapcsolatot mutatja meg, amely a Mennyei Atyához fűzi. Az égből hangzó szózat – „Te vagy az én szeretett Fiam” – már a húsvéti titokra, a keresztdozatra és a feltámadásra utal.

Jézus imádságának háttérében ott találjuk az ő egész életét, a vallási hagyományokhoz erősen kötődő családját. Körülbelül 30 évről van szó, amelyet Jézus a hétköznapiok rejtettségében töltött. Jézusnak a hagyományokban és a család életvitelében gyökerező bensőséges imája, amellyel az Atya Istenhez fordul, hosszú megszokásra utal. Ezt mutatják a 12 éves Jézus szüleinek mondott szavai, amikor a templomban rátaláltak. „Nem tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem?” Jézus nem először imádkozik, amikor a Jordán folyó vizéből kilép. Folytatja megszokott kapcsolatát az Atyával és ebben a bensőséges együttlétben valósul meg a názareti rejtett életből való átmenet nyilvános működése felé.

Jézus tanítása az imáról a názareti családban elsajátított szokásokból származik, ám igazi gyökere abban rejlik, hogy ő Isten Fia és kapcsolata az Atyával teljesen egyedülálló. Az imádság átfogja napjainak és működésének minden szakaszát. Az evangéliumokból világosan kitűnik az is, hogy Jézus sokszor az éjszaka egy részét imában töltötte.

Az imádkozó Jézusra gondolva fel kell tennünk magunknak is a kérdést: mi hogyan imádkozunk? Mennyi időt szentelünk az Atyával való kapcsolatnak? A pápa „Verbum Domini” Apostoli Buzdításának szavai nyomán javasolta többek között a Szentírás imádságos olvasását. Hallgatni, elmélkedni, csöndben lenni az Úr színe előtt, egyfajta művészet, amelyet az állandó gyakorláson keresztül tanulunk meg. Az imádságban fontos szerepet kap a folytonosság és a kitarás. A keresztények egyik hivatása ma az, hogy tanúbizonyságot tesznek az ima erejéről, azért is, mert a mai világ annyira bezárkózik az isteni horizont és a reménység előtt. A Jézussal való bensőséges barátságban, Őbenne és Ővele élve, a mi hűséges és kitaró imádságunkkal ablakokat nyitunk Isten felé. Szoktassuk tehát magunkat a töretlen és bizakodó imádságra, amely Jézus tanítása szerint megvilágítja egész életünket. Könyörödjünk, hogy minden ember találkozzon az Úr Jézussal, aki az élet világossága.

Vatikáni Rádió, 2011.11.30.

A boldogságot Isten által nyerhetjük el

A Szentatya Jézus hálaadásáról elmélkedett, amelyet Máté és Lukács evangéliumában olvashatunk. „Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és a kisdedeknek jelentetted ki” (Lk 10,21) – hangzanak Jézus szavai kifejezve az Atyának szóló elismerését és örömteli egyetértését. Jézus Atyának szólítja az Istent kifejezve ezáltal azt, hogy ő a Fiú, aki teljes szeretetközösségben van az Atyával – magyarázta a Szentatya. Ez Jézus imáinak forrása és középpontja.

„Mindent átadott nekem Atyám: senki más nem ismeri a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni” (Lk 10, 22) – folytatódik Jézus hálaadása. Jézus tehát hangsúlyozza, hogy csakis a Fiú az, aki valóban ismeri az Atyát. Emberi kapcsolatainkat megfigyelve mi magunk is látjuk, hogy valamilyen módon belsőleg kötődünk embertársunkhoz és tudjuk, hogy nem ismerhetjük meg a másikat, ha nem vagyunk vele szeretetközösségben. Jézus hálaadásában rámutat arra, hogy Isten megismerése csakis a vele való szeretetközösség révén valósulhat meg: a másikkal való szeretetközösség által válok képessé arra, hogy megismerjem embertársamat – magyarázta a pápa. Az Istent csak a Fiú ismeri igazán, ami azt is jelenti, hogy csakis Ő tudja felfedni előttünk, hogy ki is valójában az Isten. Jézus az Atyát a „menny és föld Urának” is nevezi imájában, amellyel teremtő mivoltára utal. A Fiú e szeretetverbbe illeszkedik bele, amelynek csúcsa és beteljesítője.

Vajon a Fiú kinek kívánja kinyilatkoztatni Isten misztériumait? – tette fel a kérdést Benedek pápa. Jézus hálaadó imájából kiderül, hogy az Atyával teljes egyetértésben a kicsinyek felé fordul. Az isteni kinyilatkoztatás ugyanis nem a földön uralkodó elképzelések szerint működik, vagyis nem a hatalommal rendelkező és tudományokban jártas embereknek szól, hanem a „kisdedeknek” az Atya akarata szerint. Mi is Krisztusban és Krisztussal egységbe kerülhetünk az Atya akaratával az ő fiaivá válva ezáltal – hangoztatta a pápa.

De kik is valójában a kicsinyek? Mit jelent kisdednek lenni? Miként forduljunk imáinkban az Úrhoz? Jézus a Hegyi beszédben választ ad ezekre a kérdésekre: „Boldogok a tisztaszívűek: ők meglátják Istent” (Mt 5,8). A szív tisztasága az, amely lehetővé teszi Isten arcának felfedezését Jézus Krisztusban. Ehhez a gyermekek egyszerű szívével kell látnunk tudva azt, hogy szükségünk van Istenre életünkben.

A Szentatya Jézus hálaadásával kapcsolatban még két dolgot emelt ki katekizisében. Lukács evangélista szerint Jézus „abban az órában följongott

a Szentlélekben”. Jézus e szavakkal hív bennünket arra, hogy mi is nyíljunk meg a Szentlélek világosságára, ugyanis „gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek is, mert nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen” – írja Pál apostol (Róm 8,26-27). Majd Jézus ezt kéri tőlünk: „Jöjjetek hozzám mindennyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve: én felüdítelek titeket” (Mt 11,28). Azt kéri még tőlünk, hogy kövessük az Isten egyszülött Fiát, aki teljes szeretetközösségben van az Atyával.

XVI. Benedek pápa tanítása végén arra bátorított, hogy a Szentlélek adománya által mi is Istenhez fordulhatunk az imában és Atyánknak szólíthatjuk Őt. Ehhez azonban a kicsinyek szívével kell látnunk elismerve azt, hogy életünket nem építhetjük egyedül, mert ehhez Istenre van szükségünk!

Vatikáni Rádió, 2011.12.07.

Az Adományozó értékesebb, mint az ígért adomány

XVI. Benedek pápa Jézus két jól ismert fohászáról elmélkedett. Az egyik a süketnéma meggyógyításához, a másik pedig Lázár feltámasztásához kapcsolódik, azaz Jézus csodálatos gyógyító tevékenységéhez fűződik. Mindkét ima Jézus és az Atya egyedülálló szeretetközösségéről tanúskodik, de ugyanakkor érezhető Jézus emberi részvétele is barátai szenvedésében – kezdte tanítását Benedek pápa.

A Szentatya a süketnémáról szóló történetről elmélkedve elmondta, hogy Jézus gyógyító tevékenysége szoros kapcsolatban van mind a szükséglet szenvedővel, vagyis a beteggel, mind pedig az Atyával. A süketnéma esetében Jézus azt kívánja, hogy a gyógyulás a tömegetől távol, egy félreeső helyen történjen meg, ahol csak ők ketten vannak jelen. Az Úr megérintette a süketnéma fülét és nyelvét, amely jól mutatja részvételét a gyógyító cselekedetben, majd így szólt: „Effeta, vagyis nyíl meg!” (Mk 7, 34).

A történet középpontja mégis az, hogy Jézus gyógyító tevékenysége közben Atyjával keresi a kapcsolatot: feltekintett az égre és fohászkozott. Jézus figyelme a beteg iránt szoros kötelékben van Istennek szóló imájával, vagyis Jézus a beteg iránti részvétele által imába kezd – magyarázta a Szentatya. Jézus által mutatkozik meg, válik jelenvalóvá Isten gyógyító és jótékony cselekedete. A süketnéma gyógyulása az Atyához való folyamodás eredménye: a beteggel való emberi együttérzés kapcsolatba kerül Istenrel és gyógyulást eredményez – mondta a zarándokoknak Benedek pápa.

Ezt követően Lázár feltámasztásának történetéről elmélkedett, amelyben szintén megjelenik Jézus és a barátja közti mély kapcsolat, valamint Jézus és az Atya közti szoros kötelék. Ebben a történetben benne van Jézus alakjának és küldetésének, megdicsőülésének eseménye is. Jézus, miután értesült Lázár helyzetéről, így szólt: „A betegség nem okozza halálát, hanem Isten dicsőségére lesz, hogy ezáltal megdicsőüljön az Isten Fia” (Jn 11,4). A történetből világosan kiderül, hogy Jézus folyamatos imát intézett az Atyához, amely tovább erősítette kapcsolatát barátjával és rávilágított arra is, hogy teljes szeretetközösségben van az Atya akaratával.

Benedek pápa elmélkedését követően arra hívta fel a zárandokok figyelmét, hogy imáikban ne várják kéréseik azonnali beteljesülését, hanem bizalommal hagyatkozzanak az Atya akaratára és az eseményeket az Ő megdicsőülésének fényében éljük meg. Isten szeretetére hagyatkozni, amely mindig elkísér bennünket, a Vele való párbeszédünk egyik alapvető jellegzetessége – magyarázta a Szentatya, majd idézte a Katolikus Egyház Katekizmusának szavait: „A másik imádságot, mely Lázár föltámasztása előtt hangzott el, Szent János jegyezte föl. A hálaadás megelőzi az eseményt: „Atyám, hálát adok neked, mert meghallgattál”, ami magában foglalja, hogy az Atya mindig meghallgatja kérését; és Jézus azonnal hozzáfűzi: „Én ugyan tudtam, hogy mindig meghallgatsz engem”, ami magában foglalja, hogy Jézus a maga részéről folyamatosan kér. Így Jézus hálaadástól vezérelt imádsága kinyilatkoztatja nekünk, hogyan kell kérnünk: még mielőtt az ajándékot megkapná, Jézus azonosul Istennel, aki ajándékozik és aki adományaiban Önmagát ajándékozza. Az Adományozó értékesebb, mint az ígért adomány. Ő a „Kincs”, és Fiának szíve Benne van. Az ajándék „hozzá” adatik” (KEK 2604).

Az adományozó tehát fontosabb az adománynál – hangsúlyozta a Szentatya, ezért tudnunk kell, hogy Isten legnagyobb adománya szeretete, jelenléte, és barátsága. A hívő ember bizalommal teli imája Isten jelenlétének tanúbizonysága a világban. Az embertársainkkal való kapcsolatunk által juthatunk el Istenhez és a Vele való kötelék pedig újra elvezet minket az emberekhez – mondta a Szentatya. Tanítása végén azért fohászzkodott az Úrhoz, hogy mindannyian képesek legyünk az imára, amellyel megerősíthetjük személyes kapcsolatunkat Istennel, és képessé válunk arra, hogy megnyissuk szívünket mindazok számára, akik segítséget szereznek – tanította XVI. Benedek pápa.

Vatikáni Rádió, 2011.12.14.

Reménykedők és nem reménykedők

Az Úrangyala elimádkozása előtt a Szentatya a nemrég megtartott halottak napjához kapcsolódóan az örök életről elmélkedett, amelynek tekintetében jelentős az eltérés a hívők és nem hívők, vagy másként fogalmazva a reménykedő és a nem reménykedő emberek között. Hitünk Jézus Krisztus halálában és feltámasztásában mérőföldkönek számít ezen a téren is. Szent Pál arra emlékeztet az Efezusiakhoz írt levelében, hogy a keresztények az evangéliumi Jó Hír ismerete előtt „remény híján és Isten nélkül éltek a világban” (vö. Ef 2,12). Ha ugyanis elveszük Istent, elveszük Krisztust, a világ visszazuhan az ürességbe és a sötétségbe. Ezt látjuk ma is a világ nihilista megnyilvánulásaiban, amelyek tudat alatt sokszor gyakran számos fiatalat megfertőznek.

A vasárnapi evangéliumi szakasz a tíz szűzről szóló példabeszédet tárja elénk, akik hivatalosak a menyegzőre, mely az örök élet szimbóluma. Őt közülük bejut a menyegzőre, mert amikor megérkezik a vőlegény, van olaj a lámpásukban, öten azonban kinn maradnak, mert nem vittek magukkal olajat. Mit jelképez ez az olaj, amely a részvétel feltétele? Szent Ágoston és mások is a szeretet szimbólumát látják benne, amely nem megvásárolható, hanem ajándék; bensőnkben őrizzük és cselekedeteinkben gyakoroljuk. Az igazi bölcsesség az, ha halandó életünket irgalmas tettekkel használjuk, mert halálunk után erre már nincs lehetőség. Amikor eljön az utolsó ítélet, az alapján méretetünk meg, hogy földi életünk során hogyan gyakoroltuk a szeretetet. (vö. Mt 25,31-46). Ez a szeretet Krisztus ajándéka, amelyet a Szentlélek által ültet szívünkbe. Aki hisz Istennel, a Szeretettel, az legyőzhetetlen reményt visz magával, amely – akár egy lámpás – bevilágítja a halál utáni éjszakát és segít eljutnunk az élet nagy ünnepére.

Szűz Mária, a Bölcsesség Széke tanítson meg minket a valódi bölcses-ségre, amely Jézusban testesült meg. Jézus az Út, amely ebből az életből az örök Istenhez visz. Ő általa ismertük meg az Atya arcát, és így megajándékozott bennünket a reménnyel, amely telve van szeretettel. Máriától, az Úr édesanyjától tanuljunk meg élni és halni a reménnyel, amelyben soha nem csalatkozunk: „Vita, dulcedo, et spes nostra” „Élet, édesség és reménység!” – fohászzkodott végül XVI. Benedek pápa vasárnap délben az Úrangyala elimádkozásakor.

Vatikáni Rádió, 2011.11.07.

Legyetek éberek!

Adventben, e csodálatos időszakban a szívek Krisztus újbóli eljövetelét várják megemlékezve arról, hogy dicsőséges isteni mivoltából a halandó ember testébe öltözött.

„Legyetek éberek!” (Mk 13,37) – idézte a Szentatya Jézus felhívásának szavait, amelyet nemcsak tanítványaihoz, hanem minden emberhez intézett. Arra emlékeztet ezáltal, hogy az élet a világi dimenziókon „túlra” tekint egy kis palántához hasonlóan, amely a földből kihajtva az ég felé virágzik. Az ember egy gondolkodó kis élőlény – mondta a Szentatya –, aki szabadsággal és felelősséggel van felruházva. Élete végén azonban el kell számolnia azzal, hogy hogyan élt, hogyan hasznosította képességeit: csak magáénak érezte, vagy embertársai javára fordította azokat.

„Nincs senki, aki segítségül hívná nevedet, aki fölkelne és beléd kapaszkodna. Mert elrejtetted előlünk arcodat, és kiszolgáltattál minket bűneink hatalmának” (Iz 64,6) – hangzik Izajás próféta imája. Ezek a sorok a mai modern világ helyzetére emlékeztetnek – magyarázta Benedek pápa. A városokra, ahol az élet névtelenné és horizontálissá válik, nem az égre szegezi tekintetét; ahol Isten hiányzik a mindennapokból és az ember az egyetlen úr, mintha ő maga lenne az élet megalkotója és egyetlen irányítója. Úgy tűnik, hogy minden az embertől függ. Ebben a tökéletesnek tűnő világban azonban természeti, társadalmi katasztrófák sújtanak azt az érzést keltve, hogy Isten elhagyta ezt a világot, magára hagyta az embereket.

A világ valódi ura nem az ember, hanem az Isten – hangoztatta a Szentatya. Az Evangélium figyelmeztet: „Legyetek éberek!”, ugyanis nem tudjátok, hogy mikor érkezik meg a ház ura, éjjel vagy hajnalban, kakasszóra vagy pirkadatkor. Az Advent időszaka minden évben lehetőséget ad arra, hogy emlékezzünk életünk értelmére, amely Istenre tekint. „Mégis Urunk, te vagy a mi atyánk; mi vagyunk az anyag, és te aki formálsz, a te kezéd műve vagyunk mindnyájan” (Iz 64,7) – fohászkodott beszéde végén Izajás próféta szavaival a Szentatya.

Vatikáni Rádió, 2011. 11. 28.

Advent a megtérés ideje

XVI. Benedek pápa vasárnapi Úrangyala imádsága alkalmával Szűz Mária és Keresztelő Szent János alakjáról beszélt a Szent Péter térre összegyűlt híveknek. Mint mondta, mindkettőjüknek elsődleges szerepük volt Jézus történelmi eljövetelének előkészítésében és ezért az adventi időszakban különös figyelemmel tekintünk rájuk. A vasárnapi evangéliumi részlet is Keresztelő Szent Jánosról szól: Márk evangélista bemutatja személyiségét és küldetését. Először is külső megjelenését írja le, amely jól mutatja aszkéta életmódját. „János teveszőrből készült ruhát viselt, csipőjét bőrvön vette körül; sáskát és vadmézet evett” (Mk 1,6). Maga Jézus is összehasonlítja egyszerű életmódját azokéval, akik finom ruhában járnak, királyi palotában laknak (vö. Mt 11,8). Keresztelő Szent János példája a keresztényeket arra hívja, hogy egyszerűen éljenek főleg a Karácsonyra való készülődés idején. Szent Pál apostol szavaival elmondva az Úr „noha gazdag volt, értetek szegénnyé lett, hogy szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9).

A Szentatya ezt követően Keresztelő Szent János küldetéséről szólt a híveknek, amelyet a megtérésre való felhívásnak nevezett. Keresztsége újfajta gondolkodásmódra, cselekvésre hív, emellett szorosan kapcsolódik Isten végső ítéletének és a Messiás eljövetelének hirdetéséhez, akiről így nyilatkozik: „Aki utánam jön, hatalmasabb nálam... Én vízzel keresztelek titeket, ő majd Szentlélekkel keresztel benneteket” (Mk 1,7-8). Keresztelő János szavai a belső megújulásra buzdítanak, amelyet bűneink elismerésével és meggyónásával kell kezdenünk – magyarázta Benedek pápa. Mialatt a Karácsonyra készülünk, őszintén vizsgáljuk meg életünket is és hagyjuk, hogy Betlehem fénye megvilágítsa szívünket.

Vatikáni Rádió, 2011.12.05.

A karácsony legyen valóban keresztény és figyeljünk oda jobban a szegényekre

A karácsonyi liturgiával az Egyház bevezet bennünket a Megtestesülés nagy misztériumába. A karácsony nem egyszerűen Jézus születésének évfordulója, bár az is. Több annál, egy Titok ünneplése, amely egyszer s mindenkorra megjelölte az emberiség történelmét. Isten maga eljött, hogy kö-

zöttünk lakozzék, ténylegesen olyan lett, mint amilyenek mi vagyunk. Ez a Titok a mi hitünknek és életünknek az értelme, ezt a Titkot ünnepeljük a szertartásokban, főként pedig a szentmisében. Vannak, akik felteszik a kérdést: mindez olyan régen, két ezer évvel ezelőtt történt, hogyan tudok én ebben részt venni?

Karácsony éjjelének szentmiséjében, a válaszos zsoltárnak ez a refrénje: „Üdvözítő született ma nekünk.” A „ma” határozószó többször megismétlődik a karácsonyi szertartások során Jézus születésének eseményére való utalással. A liturgiában ez az esemény túlhalad az idő és a tér korlátain és jelenné válik, hatása a napok, az évek és az évszázadok múlásával ma is tart. Amikor a liturgia azt mondja, hogy Jézus „ma születik”, azt hangsúlyozza, hogy ez a Születés átjárja az egész történelmet. A hívő emberek számára a karácsony újból és újból megismétli azt a bizonyosságot, hogy Isten valóban jelen van és közel áll hozzánk. Abban a Betlehemben született Gyermekekben Isten valóságosan az emberek közelébe ment, ő maga emberré lett, és mi találkozhatunk vele most, egy olyan „mában”, amely nem ismeri az alkonyt.

A pápa a szerdai általános kihallgatáson elhangzott katekézisében hangsúlyozta, hogy a názáreti Jézus eseménye természetesen meghatározott pillanatban és helyen történt. Az örökkévaló belépett az idő és a tér határai közé, lehetségessé tette, hogy mi „ma” találkozzunk vele. A karácsonyi időszak liturgikus szövegei segítenek bennünket abban, hogy megértsük a Krisztus üdvösséghez vezető művének állandó jelenvalóságát, amely fontos minden ember és az egész emberiség számára.

A Szentatya Nagy Szent Leó karácsonyi homíliájának szavain keresztül is bemutatta az ünnep mélyreható jelentését: „Testvérek, örvendezzünk az Úrban és nyissuk ki szívünket a tiszta öröm előtt, mert felkelt új megváltásunk és az örök boldogság napja. Ebben az évenként ismétlődő ünnepkörben megújul üdvösségünk örökké tartó magasrendű misztériuma.”

A betlehemi történetet mindig a húsvéti misztérium fényében kell szemlélünk. Jézus megtestesülése és születése előrevetíti az ő halálát és feltámadását. A karácsony és a húsvét egyaránt a megváltás ünnepei. Amint a hajnal megelőzi a nap világosságát, úgy a karácsony hirdeti már a keresztet és a feltámadás dicsőségét. Az egyházatyák Krisztus születését mindig teljes megváltó műve fényében olvasták, melynek csúcspontja a húsvéti misztérium. Isten Fiának megtestesülése az üdvösségnek nemcsak kezdete és feltétele, hanem üdvösségünk misztériumának jelene is. Isten emberré

lesz, gyermekként megszületik, felölti testünket, hogy legyőzze a halált és a bűnt. Nagy Szent Vazul szavaival: „Isten azért ölt testet, hogy lerombolja a benne rejlő halált. Amint a mérgeg hatását megsemmisíti az ellenszer, amint a ház sötétségét eloszlatja a nap fénye, úgy az emberi természetet uraló halált lerombolja Isten jelenléte.”

A Szentatya végül ezeket a szavakat intézte az általános kihallgatásra egybegyűlt zarándokhoz: „Örömmel éljük meg a közelgő Karácsonyt, azt a csodálatos eseményt, hogy Isten Fia ma is megszületik, hogy Isten valóban közel van hozzánk és találkozni akar velünk. Ő az igazi világosság, mely eloszlatja az emberiséget és az életünket beburkoló sötétséget. Az Úr Karácsonyán szemléljük Isten végtelen szeretetének útját, Aki Fia Megtestesülése, Kínszenvedése, Halála és Feltámadása misztériuma által felemelt bennünket önmagához. Szent Ágoston szavaival: „Krisztusban az Egyszülött istensége részvétellel lett a mi halálunkban, hogy így mi részesei lehessünk az ő halhatatlanságának.”

Ünnepeljük valóban keresztény módon a karácsonyt, hogy a nap jókívánságai annak az örömmel legyenek a kifejezései, hogy Isten mellettünk van és együtt járja velünk életünk útját.

Vatikáni Rádió, 2011.12.12.

Örömmel készülődünk Karácsony misztériumára

XVI. Benedek pápa vasárnapi Úrangyala imádsága alkalmával az adventi időszak liturgikus szövegeiből kiindulva azt hangoztatta a Szent Péter téren lévő híveknek: ezek a szentírási részletek hozzásegítenek ahhoz, hogy ne hagyjunk fel a várakozással és bízzunk Jézus eljövételében. Advent a Karácsony misztériumára való örömteli készülődés ideje. A keresztény ember tekintetét Krisztusra irányítja anélkül, hogy a világ fényáradatának bűvöletébe esne, és az ima által képessé válik arra, hogy felismerje az Úrban a világ valódi világosságát – mondta a Szentatya a híveknek.

„Gaudete in Domino semper – Örvendjete az Úrban szüntelen!” (Fil 4,4) – írja Szent Pál apostol. Mi is valójában az igazi öröm? Az igaz öröm nem a szórakozásban van, hanem valami mélyebb dolgot jelent – magyarázta Benedek pápa. A mai rohanó világban fontos, hogy találjunk időt a pihenésre, a nyugalomra, a valódi örömet azonban az Istennel való kapcsolatban fedezzük fel. Aki találkozik Krisztussal, az szívében nyugalomra és

öröme lel, amelyet semmi sem törölhet el. Példaként Szent Ágoston alakját idézte fel, aki így vélekedett: nem találtam békére, sem derűre mindaddig, amíg nem találkoztam Istennel. A valódi öröm nem egy mulandó lelki állapot, és nem is érhető el erőfeszítésekkel, a valódi öröm ugyanis adomány, amely a Jézussal való találkozásból születik meg. „A békeség Istene szenteljen meg titeket teljesen. Őrizze meg szellemetek, lelketek és testetek egészen feddhetetlenül Urunk Jézus Krisztus eljöveteleig” (1 Tessz 5,23) – írja Pál apostol. Az adventi időszakban tehát erősödjünk meg annak bizonyosságában, hogy az Úr eljött közénk és folyamatosan megújítja vigaszt adó, szeretetteljes, örömteli jelenlétét köztünk – mondta Benedek pápa, majd a Szeplőtelen Szűz oltalmába ajánlotta a híveket, hogy Ő vezesse a szíveket Jézus örömteli eljövetele várva, amely egy imával és jócselekedetekkel teli időszakot jelent.

Vatikáni Rádió 2011. 12. 12.

Aki bizalommal van Isten szeretete iránt, szívébe fogadja Jézust

Advent utolsó vasárnapjának evangéliuma Gábor angyal Máriánál tett látogatását idézi fel. A Szűz Mária ikonokat szemlélve, amelyek Jézus születése hírüladásának és Mária válaszána pillanatát ábrázolják, újból és újból e misztérium igazságának fénye ragyog be minket – kezdte rövid tanítását a Szentatya. Beszédében Mária szüzességének jelentőségére tért ki, amelyet – mint mondta – a Szűzanya Jézus fogantatását követően is megőrzött.

A názáreti eseményt Izajás próféta jövendölése előzi meg: „Ezért az Úr maga ad nektek jelet: Íme, a szűz fogant, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el” (Iz 7,14). Az ígélet beteljesülésre talált Isten Fiának megtestesülésében, ugyanis nemcsak, hogy a Szűz fogant, hanem minden a Szentlélek által történt, vagyis magától Istentől ered. Az emberi lény, aki Mária méhében fogant, testét a Szűztől kapta, azonban létezése Istentől ered. Teljes mértékben ember, azonban a Mennyegek országából jött a földre. A tény, miszerint Mária szűzen fogant, alapvető Jézus megismeréséhez és hitünkhöz, ugyanis tanúsítja, hogy az esemény Istentől származik és kinyilatkoztatja, hogy ki fogant meg Mária méhében: „Ezért szent lesz az, ki tőled születik: Isten Fiának fogják őt hívni” (Lk 1,35).

A Szentatya ezt követően Mária Gábor angyalhoz intézett kérdésének jelentőségéről beszélt: „Hogyan történhet meg ez, amikor én férfit nem ismerek?” (Lk 1,34). Mária az ő egyszerűségében nagyon bölcsen járt el, ugyanis nem kételkedett Isten hatalmas erejében, ugyanakkor meg akarta érteni az Ő akaratát, hogy teljes mértékben meg tudjon felelni Istennek – magyarázta a Szentatya. Mária „igen”-je válasz az anyaságra és a szűzi létre, és egyben vágyakozás Isten dicsőítésére és arra, hogy a gyermek a kegyelem ajándéka legyen.

Mária szüzessége egyedüli és megismételhetetlen, de spirituális jelentése minden keresztényt érint – hangoztatta a Szentatya. Aki bizalommal van Isten szeretete iránt, az szívébe fogadja Jézust, az Ő isteni létét a Szentlélek működése által. Ez a Karácsony misztériuma! – mondta XVI. Benedek pápa Advent utolsó vasárnapján azt kívánva a híveknek, hogy örömmel éljék meg Jézus születésének ünnepét.

Vatikáni Rádió, 2011. 12. 19.

Szűz Mária közelebb hozta a Mennyszoágot

XVI. Benedek pápa december 8-án, Szeplőtelen fogantatás ünnepén délelben a hagyományokhoz híven vatikáni dolgozószozájának ablakából köszöntötte a Szent Péter térre összegyűlt híveket, akikkel együtt elimádkozta az Úrangyalát. Rövid beszédében visszaemlékezett Boldog IX. Piusz pápa „Ineffabilis Deus” k. 1854-ben kiadott apostoli levelére, amelyben kijelenti: „A Boldogságos Szűz Mária fogantatásának első pillanatában, a mindenható Isten egyedülálló kegyelméből és kiváltságából, az emberi nem Üdvözítőjének, Jézus Krisztusnak érdemeire való tekintettel, az áterelő bűnnek minden szennytől eleve megőrizve mentes volt”. Ez a hitigazság ismerhető fel Gábor főangyal Máriához intézett szavaiban is: „Üdvözlely, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van” (Lk 1,28). A „kegyelemmel teljes” kifejezés Isten szeretetének csodálatos művére utal, aki az áterelő bűn miatt elvesztett életet és szabadságot akarta visszaadni nekünk egyszülött Fián keresztül, aki meghalt és feltámadt. Ezért a II. század óta keleten és nyugaton egyaránt az Egyház fohászkozik Máriához és ünnepli a Szűzanyát, aki „igenjével” közelebb hozta a Mennyegek országát a földhöz – magyarázta a Szentatya.

A „kegyelem teljessége” nekünk is megadatott amelyet életünkben kell felragyogtatnunk – hangoztatta Benedek pápa. „Urunk Jézus Krisztus Atyja, minden lelki áldással megáldott minket... benne választott ki a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte. Szeretetből eleve arra rendelt, hogy – akaratának tetszése szerint – Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk” (Ef 1,3-5). Ez a gyermeki kötelék az Egyház által megkeresztelkedésünk napján jön létre, amelyről Bingeni Szent Hildegárd így ír: az Egyház a keresztények szüzi anyja. A Szentlélek ereje által Isten oltalmába ajánlja őket, hogy az Ő fiaivá legyenek.

A Szentatya ezek után Szűz Máriához fohászkodva – aki előtt a hagyomány szerint ezen a napon lerója tiszteletét a római Spanyol-lépcsőnél lévő szobornál –, azt kérte, hogy az Úr születését, a közelgő Karácsonyt mindannyian hittel tudjuk megünnepelni.

Vatikáni Rádió, 2011. 12. 08.

A Guadalupei Szűzanya emléknapja

December 12-én, hétfőn, a Guadalupei Szűzanya liturgikus emléknapján, délután fél 6-kor XVI. Benedek pápa ünnepélyes szentmisét mutatott be a vatikáni Szent Péter bazilikában a latin-amerikai és karib-tengeri országok függetlenségének 200. évfordulója alkalmából. A szertartásról, amely műsorunk rögzítésével egyidejűleg folyt, kedd esti adásunkban számolunk be.

Latin-Amerikában él a földkerekség katolikusainak csaknem fele. A térség országai közül elsőnek Haiti nyerte vissza nemzeti függetlenségét 207 évvel ezelőtt, 1804-ben. Az utolsó, az Egyesült Királysághoz tartozó Belize, mindössze 30 éve, 1981-ben vált önállóvá. A földrészen azonban számos nemzet nagyjából ugyanabban az időszakban, 1808 és 1814 között hirdette ki függetlenségét. A következő országokról van szó: Mexikó, Venezuela, Argentína, Kolumbia, Chile, Peru, Paraguay, Salvador, Uruguay és Bolívia.

A Szentatya elfogadta a Latin-Amerikai Pápai Bizottság kérését és csatlakozott azokhoz a megemlékezésekhez, amelyek a pápák által a „remény föld-részen” zajlanak a bicentenárium alkalmából. Az ünnepi megemlékezés nem pusztán az állami és kulturális intézmények, hanem az egyes helyi egyházak számára is fontos esemény. A szertartásra meghívást kapott a Római Kúria valamint a latin-amerikai országok szentszéki és itáliai diplomáciai képviselői, a térség Rómában tanuló vagy dolgozó szerzetesei és szerzetesnői. A katolikus

egyház ezzel a szertartással eredeti módon járul hozzá a megemlékezéshez a történelmi igazság fényében, hogy jobban megvilágítsa Latin-Amerika jelenlegi helyzetét, előmozdítva a béke és az igazságosság jövőjét. A bicentenárius ünnepségeken részt vesznek az állami vezetők, az egyes nemzetek közigazgatási felelősei, a regionális kormányok közötti szervek, az egyetemek, számos nem kormányzati szervezet, továbbá polgári, kulturális és katonai társulások képviselői. A helyi egyházak szintén közvetlenül érintettek a megemlékezésben, különös tekintettel a Latin-Amerikai Püspöki Tanácsra (CELAM), amely 1955-ben jött létre Rio de Janeiróban.

XVI. Benedek pápával koncelebrált Tarcisio Bertone bíboros, vatikáni államtitkár, Marc Ouellet bíboros, a Latin-Amerikai Püspöki Bizottság elnöke, Norberto Riviera bíboros az amerikai hispanok, valamint Raymundo Damasceno brazil bíboros, a földrészen élő luzitánok képviselőiben.

A pápai szentmise kezdeményezője, a Latin-Amerikai Püspöki Bizottság (CAL) közleménye szerint ez a fontos esemény XVI. Benedek pápa egyfajta „spirituális zárandoklata” a latin-amerikai és karibi országokba. A Bizottságot XII. Piusz pápa hozta létre 1958-ban. Elnöke jelenleg Marc Ouellet bíboros, a Püspöki Kongregáció prefektusa, főtitkára pedig az első világi ebben a tisztségben, Gúzman Carriquiry uruguayi professzor, aki mintegy 40 éve működik együtt a Szentszékkal. Rádióknak adott nyilatkozatában elmondta, hogy a pápai szertartáson felhangzanak Ariel Ramírez argentin zeneszerző Kreol miséjének részletei is. Egyházi zenéről van szó, amely nagy visszhangra talál a latin-amerikai hívek körében. A hangszerek Észak-Argentínából és az Andok vidékéről származnak. Ha a Guadalupei Szűzanya Latin-Amerika hithirdetője, akkor miért ne lehetne ezt még jobban kifejezni a liturgiában a maga teljes szépségében és méltóságával? A szertartás elején minden latin-amerikai ország képviselőjében két-két fiatal hétfőn délután öt órakor a nemzet zászlójával bevonult a Szent Péter bazilika központi hajójába és leróta tiszteletét a Guadalupei Szűzanya kegyképe előtt, amelyet az oltárnál helyeztek el.

Tagadhatatlan, hogy a Mária tisztelet a latin-amerikai kereszténység egyik legfőbb jellemzője. A Szűzanya jelen van az Újvilágban a kereszténység megjelenésének kezdetétől fogva. A Mária tisztelet tehát olyan élő történelmi kifejezőmódja a keresztény hitéletnek, amely szorosán összefügg önazonosságával.

A Guadalupei Szűzanya 1531-ben jelent meg egy bennszülött indiánnak, Juan Diegónak, a mai Mexikóváros közelében. A látomás arra buzdította

az egyszerű bennszülöttet, hogy menjen el a helyi ferences püspökhöz és építtessen vele templomot a jelenés helyén. A főpásztor nem hitt a látnoknak, akit arra kért, hogy hozzon egy bizonyítékot a jelenésről. A Szűzanya a legközelebbi találkozás alkalmával megjelölte azt a helyet, ahol a téli évszak ellenére rózsák nyíltak. Juan Diego egyszerű köntösében gyűjtötte össze a rózsákat és elvitte azokat Zumarraga püspökhöz. A főpásztor térdre hullott az elé táruló látvány előtt: a bennszülött szegényes öltözete, tilmája a Szűzanya képmásává változott.

A rózsák helyén megépült a Miasszonyunk székesegyház, amely ma is őrzi az eredeti, számtalan tudományos vizsgálatnak alávetett kegyképet. A világ leglátogatottabb kegyhelye évente csaknem 20 millió zarándokot vonz. December 12-én mintegy 10 millióan keresik fel a Guadalupei Mária szentélyt.

II. János Pál pápa 2002-ben iktatta a szentek sorába Juan Diegót.

A „tilma” nevet viselő agávé szálakból font köntösön egy 143 cm-es kegykép látható. A kreol arcvonású, mesztic Szűzanyát a mexikóiak szeretetteljesen Virgen Morena-nak nevezik. Ő a napba öltözött asszony, akit napsugarak vesznek körül, lába alatt a hold. A kegykép alján egy kis angyal látható, akinek szárnyait piros, fehér és zöld tollak díszítik. A Szűzanya vállát azúr köpeny borítja, míg rózsaszínű ruháján aranycsillagok ragyognak. Sötétviola öve azték szokás szerint jelzi, hogy áldott állapotban van. A tudományos vizsgálatokat már 1666-ban megkezdték és legutóbb a NASA mérnökei kerestek magyarázatot a tilmával kapcsolatos kérdésekre, a rendelkezésükre álló legmodernebb eszközökkel.

Megállapították többek között, hogy a szövet hőmérséklete állandóan 36,6 fok, mint egy élő ember testhőmérséklete. Mária övéhez sztetoszkópot közelítettek, amellyel tisztán kivehetővé vált a magzat szívverése – 115 pulzus percenként. Szemorvosi műszerekkel is megvizsgálták a kegyképet és felfedezték, hogy az ideghártya összehúzódik. A Mária köpenyén látható csillagok állása pontosan megfelel a valóságnak, úgy helyezkednek el, mint ahogy a mexikói égbolton a téli napforduló idején.

A NASA tudósai szerint a tilmán látható színek nem állíthatók elő földi eszközökkel. A festés a szövet felett lebeg, anélkül, hogy ahhoz hozzáérne.

A Szűzanya nyakában látható kereszt a kereszténység inkulturációját jelképezi az azték társadalomban.

Vatikáni Rádió, 2011.12.12.

Mária- kegyhelyek

Baja – Máriakönyve

Baja városától délre néhány km-re, az út mentén, magas fák között, szép erdei tisztáson, kis kápolna húzódik meg. Az erdőben, a kápolnától néhány lépésnyire, két forrásnál is olthatják szomjukat a fáradt zarándokok. A legenda szerint valamikor egy magyar és egy szerb diák vándorolt ezen a tájon. Farkasok támadták meg őket. Menekülés közben a Szűzanya képét vették észre egy közeli fán. Hozzá imádkoztak, és szerencsésen megmenekültek a farkasoktól. Megfogadták, hogy ezt a helyet a Boldogságos Szűz Máriának szentelik, mindegyeik a saját vallása szerint. Azóta is az egyik forrásnál a katolikus magyarok, németek, bunyevácok, szlovákok, a másikon pedig az ortodox szerbek ájtatoskodnak.

Egy másik legenda a forrás eredetét beszéli el. E szerint egy vándorlegyén pihent le az alatt a fa alatt, amelyen a Mária-kép függött. A vándor szomorú sorsán kesergett. Egyszer csak úgy érezte, hogy vízcseppek hullanak a karjára. Nem tudta mire vélni a dolgot, hiszen eső nem esett. A képre fölnézve látta, hogy az őt sajnáló Szűzanya szeméből hullanak a könnyek. A Szűzanya könnyeiből forrás fakadt a fa tövében. Innen származik a helynek Vodica (vizecske) és későbbi Máriakönyve neve.

A források mellé Schmidt Sebestyén mézesbábos és felsége építtetett kápolnát egy szerencsés kimenetelű baleset után. Ugyanis családjukkal arra autóztak kocsin, és a kocsin a források közelében fölborult, de a család egyetlen tagjának sem történt baja. A mézeskalácsos itt temetkezett el feleségével együtt, sírkövük máig is megvan a kápolna belsejében.

A kápolna kegyképe ismeretlen festő alkotása a XVIII. század végéről vagy a XIX. század elejéről. Az olajfestményen Szűz Máriát és a kis Jézust aranyozott korona ékesíti. A kép hasonlít ugyan a nálunk elterjedt, német eredetű Segítő Szűzanya (Mariahilf) képéhez, de nem az, hanem valószínűleg a prágai Szent Vítus székesegyház 1400 körüli kegyképével rokon. A Szűzanya mosolyogva tartja és mutatja ölelésre tárt karral a szemlélő felé forduló, szintén

mosolygó isteni Kisdedet. A kis Jézus mozdulata is jelképezi, hogy a kegyhely nemzetiségi és vallási megkülönböztetés nélkül fogadja a zarándokokat.

Mivel a hívek egyre nagyobb számban keresték fel a kápolnát és a forrásokat, és az imameghallgatások száma is nőttön nőtt, a helyet az egyházi hatóság kérésére VII. Pius pápa 1817-ben kegyhellyé nyilvánította, és a zarándokok részére búcsúkat engedélyezett. A kegykápolna főbúcsúja Kisasszonykor (Kisboldogasszony ünnepén, Szűz Mária születésnapján, szeptember 8-án) van.

A kápolna az idők folyamán több átalakításon ment át. Utoljára a 70-es évek elején újjátották fel. A felújított kegykápolnát és az új, szembemiséző oltárt dr. Ijjas József kalocsai érsek áldotta meg 1873. szeptember 9-én.

A zarándokok a kápolna közelében, az eredőben fölállított szép Mária-szobroknál is imádkozhatnak, és a múlt század második felében készült kálvárián keresztúti ájtatosságot végezhetnek. A világ zajától távoli, szép természeti környezetben lévő kegyhely alkalmas a lelki elmélyedésre.

K. D.

Ima a forradalom emlékére

Istenünk! Te látod lelkünket, hogy az 56-os forradalommal összefüggésben még mindig itt-ott fellángol bennünk a düh, a bosszú vágya azok ellen, akik szeretteinket, hozzátartozóinkat igazságtalanul bántalmazták, üldözték, esetleg meg is ölték. Nehéz elfogadnunk, hogy az igazságtalanság győzött – és győz ma is – igen sok esetben.

Ezért kérünk, add bőségesen kegyelmedet, hogy Jézus igazságtalan meghurcoltatását szemlélve, tanulni tudjuk Tőle az igazságtalan bántalmazás elviselésének lelkiségét.

Add meg nekünk, hogy ezirányú fájdalmainkat szívből fel tudjuk ajánlani szeretteink, községünk, hazánk lelki megújulásáért, és ezáltal a megbocsátás és megbékélés lelkülete járja át szívünket, lelkünket. Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária legyen ebben hathatós segítségünkre. Ámen.

És most mondjuk közösen:

Jézusom! / A Te szenvedésekhez társítom / az igazságtalan meghurcoltatásokkal kapcsolatos / minden testi-lelki szenvedésemet, / és engesztelő áldozatként / felajánlom azok elviselését / családom egységéért / és szeretteim hitének növekedésért. / Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Jánossy Gábor

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

A „Mária Korszaka” c. rovat megszűnik

Kedves Jánossy Gábor és „Tengernek Csillagának” Olvasói

Amint többen tudjátok, a Máriás Papi Mozgalom magyar nyelvterülete számára idáig a Tengernek Csillagában 8 oldalon szerepelt: „Mária Korszaka” cím alatt. Ezen felül van „Mária Kora” című folyóiratunk is. A leányfalusi találkozónkon (lelkigyakorlatunkon), Mozgalmunk felelőseivel arra a döntésre jutottunk, hogy a magyar nyelvterület számára végül is egy lap legyen, ne kettő. Kevés az erőnk stb., s nehéz a kettőt fenntartani (itt elsősorban nem pénzről van szó, hanem kevés az emberi erő). Ez a döntés várható volt. A döntés szerint a „Mária Kora” marad Mozgalmunk számára a hivatalos folyóirat. Ezért tisztelettel kérlek, Jánossy Gábor Úr, hogy a folyóiratotok „Mária Korszaka” elnevezését betétjét megszüntetni szíveskedjél 2013. január 1-ével.

Igaz, hogy a „Mária Korát” Felvidéken (Szlovákiában) nyomtatjuk, és még kevés benne a magyar vonatkozású cikk, beszámoló. Remélem, ezen a jövőben sikerül javítanunk. „Mária Korának” a lényeges profilja a Máriás Papi Mozgalom lelkülete, és akiket meg akarunk célozni, azok Magyarország és a magyar nyelvterület Máriás Papi Mozgalom tagjai, és akik érdeklődnek Mozgalmunk lelkülete és eseményei iránt.

Félreértés ne történjék: „Mária Kora” a magyar nyelvterületet akarja szolgálni, nem csak a felvidékieket (Szlovákiában élő magyarokat), de őket is, a magyarországiakat is, meg az erdélyieket, Vajdaságiakat és a többi magyar nyelvterületet is.

Nagyon tisztelem és tiszteljük a Tengernek Csillaga c. színvonalas folyóiratot. Szűzanya áldása legyen ezzel a lappal, hisz nagy szükség van rá. Nagyon szépen megköszönöm Mozgalmunk nevében, hogy a folyóiratotok éveken keresztül helyet biztosított a Máriás Papi Mozgalom számára és

ezt teljesen ingyen. Végül is a két folyóirat: Tengernek Csillaga és Mária Kora két „testvér-folyóirat”, vagyis mind a kettő a Szűzanyáé.

Mozgalmunk nevében megköszönöm még, hogy éveken keresztül szépen együtt működünk. Most utoljára szerepel a „Mária Korszaka” c. rovat, de 2013. január 1-ével hivatalosan megszűnik. Azt hiszem, kötelességem megírni ezt a kis cikket, és közölni az olvasótábornak is, hogy miről van szó.

Kedves Jánossy Gábor Úr! Szűzanya áldása kísérje a „Tengernek Csilla” c. folyóiratot, hogy mind inkább terjedjen. Égi Édesanyánk segítse minden munkádat és egész életedet.

Tisztelettel:

Sóti János SJ, Máriás Papi Mozgalom országos felelőse

Nemzetközi lelkigyakorlat Collevalenza-ban

Mint minden évben, az idén is összegyűltünk a nemzetközi lelkigyakorlatra Collevalenza-ban (Olaszországban, Rómától kb. 100 kilométerre, északra, Perugia felé). Ez egyúttal Mozgalmunk évi nagytalálkozója is. Az idén is a világ minden részéből jöttünk jó 250-en, főleg országos felelősök, püspökök (egy Bíboros is), és néhány laikus is, akik fontos szerepet töltenek be a Máriás Papi Mozgalomban, meg még azok, akik természetesen el tudtak jönni. A magyar nyelvterületről ketten vettünk részt. Remélem, jövőre jóval többen leszünk.

Mindig magával ragadó az a jelenség, hogy a világ minden részéből jövünk össze. Itt látszik, hogy Mozgalmunk most már „nagy fává” nőtte ki magát. Mindenütt jelen van, ahol komolyabb katolikus hívőközösség él. Külön élmény elbeszélgetni másik országból, más kontinensről érkező oltártestvérral, Püspök Atyával. Itt látszik, hogy ők is hasonló problémákkal, nehézségekkel küszködnek, mint mi. Az ő országaikban is erős a közömbösség, a hitetlenség és a hitehagyás. Ha ők hasonló helyzetben helyt tudnak állni, akkor itt, a Kárpát medencében mi is helyt állhatunk. Ha náluk szépen folynak a cönákulumok, akkor a Szűzanya vezetésével mi miért nem tarthatnánk cönákulumokat idehaza. Szűzanya nálunk is működik.

Az idén először történt, hogy Gobbi atya nélkül folyt a lelkigyakorlat. Tavaly a lelkigyakorlat alatt költözött át az örökkévalóságba, és még korporsóban lehozták, hogy utoljára végső búcsút vegyünk Tőle. Az idén már a Mennysországból kísért bennünket. De onnan meg közbenjárt értünk a

Boldogságos Asszonyunknál és a Mindenhatónál. Lélekben biztosan egyesült velünk, hisz minden úgy zajlott, mint az ő idejében. Szebbnél szebb előadásokat hallgattunk, három rózsafüzért végeztünk el naponta, közösen zsolozsmáztunk, testvéri együttléten (fraternitá) figyelmesen hallgattuk a Mozgalmunkról a híreket, beszámolókat. Ivan Dias Bíboros Úr elmondta, hogy tavaly július 1-én járt a Pápánál, s közölte Vele, hogy Gobbi atya meghalt, s hogy előző nap Collevalenzában érte miséztünk. Mire XVI. Benedek Pápa azt válaszolta: „Tudok róla. Gobbi atya egyenesen a Mennysországba ment.”

Stefano Gobbi atya rengeteget fáradt a Mozgalmunkért. Engedte, hogy a Szűzanya „kézen fogva” vezesse. Az átélt szenvedéseiről, nehézségeiről csak ő tudna igazán beszélni. Több ízben kísértem különböző országokba, Magyarországon fordítója is voltam. Volt, mikor én is nagyon kifáradtam. Akkor mit mondhatott ő? Volt, mikor teljesen kimerült. Azt hiszem, ha most megkérdezhetnénk tőle: érdemes volt-e mindezt annyi szenvedés közt is vállalni, biztos azt mondaná: „Természetesen megérte. A mennyei boldogság mindent felülmúl. Érte minden szenvedést, megpróbáltatást érdemes vállalni.”

1987-ben, amikor először vettem részt ezen a lelkigyakorlaton, de akkor még San Marinóban, a második legfiatalabb pap voltam. Most nagy megdöbbenésemre inkább az idősebbek közé számítottam. Így rohan az idő. 1987-es résztvevők közül már elég kevesen jönnek erre a nagytalálkozóra a koruk miatt, és mert már közülük sokan átköltöztek az örökkévalóságba. De azért most jóval többen voltunk, mint 1987-ben, szép számban fiatal oltártestvérek is.

Újra az a hangulat uralkodott, hogy ha Gobbi atya meg is halt, továbbra is a Szűzanya vezeti a Mozgalmunkat, s minden tovább folytatódik, hisz még hátra van Mária Szeplőtelen Szívének a diadala. Úgy indultunk haza, hogy az ott kapott kegyelmeket, vigaszokat el kell vinni az otthon maradtaknak. Nincs megtorpanás. Égi Édesanyánk, segíts, hogy mindannyian helyt tudjunk állni azon a helyen, amelyre Te rendelsz bennünket.

Ezen a lelkigyakorlaton több gyönyörű előadás hangzott el. Az idő nagyon rövidnek tűnt. Az a majd egy hét úgy elröpült, mintha csak egy délután lett volna. Csak azt vettem észre: már megint reggel van, már megint esteledik. És már menni is kell haza... De jó lenne tovább maradni. De várnak az otthoni kötelességek. És mi haza megyünk, mert a Szűzanya ide helyezte bennünket.

Cönákulum ideje

Mit is jelent ez a kifejezés: „cönákulum ideje”? Ez nem jelent mást, mint az imának, Szűzanyával való imaközösségünknek az idejét, amire ma oly nagy szükség van. Vagyis hasonlóan, mint az apostolok Jézus Mennybemenetele és Pünkösöd között rendkívüli imaközösségben éltek Máriával, Jézus Anyjával, az ima nagymesterével, úgy nekünk is szükséges Máriával együtt imádkoznunk. Ha a Szűzanya velünk imádkozik, az Ő Fia azt az imát biztosan meghallgatja. Az imánknak így sokkal nagyobb ereje van, mintha Nélküle kérnénk az Urat. Miért? Mert Jézus szereti az ő Édesanyját ott fenn a Mennysországon is. Nem azért hallgatja meg Édesanyja kérését, mintha a Megváltónk kötelessége lenne azt teljesíteni, hanem inkább azért, mert a szeretet nem mond nemet a szeretett személy kérésére. Tehát Jézus szereti az Édesanyját, ezért a kérésére nem mond nemet. A szerető személy örül, ha a szeretett személynek örömet szerez.

Azt olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben (1,12-14), hogy a Jeruzsálemi Cönákulumban az apostolok buzgón imádkoztak Máriával és a buzgó asszonyokkal. Emberileg számítva olyan kilátástalan volt az apostolok jövője, hisz Jézust megölték. Őket is biztosan megfigyelés alatt tartották. Ugyan mit bírtak tenni ebben a helyzetben ezek az egyszerű halászemberek? Biztos elgondolkoztak: hogyan menjenek el ők az egész világra, és hogyan hirdessék Jézus örömhírét, hogy Ő az egyetlen Üdvözítő? És hogy más név nem adatott sem az égen, sem a földön, sem az alvilágban. Minden népnek hogyan hirdessék majd az Evangéliumot? Ugyan ki hallgat majd rájuk? Ők még a Szentföldön kívül nem is igen jártak. Nyelveket meg az anyanyelvükön kívül alig beszélhettek. Pedig ha az apostolok el akartak jutni minden néphez, hogyan tudhatták azoknak hirdetni az Örömhírt a helybeli nép anyanyelvének tudása nélkül? Majd azon is elgondolkozhattak: van-e egyáltalán valami esélyük, hogy az erősen egy Istenhívő zsidók elfogadják a Szentháromság tant, tehát hogy az Atyán kívül a Fiú is valószínű Isten, a Szentlélek is valószínű Isten? És mégis a Szentháromságban egy Isten van? A pogányokat meg hogyan lehet meggyőzni, hogy higgyék el, hogy nem sok isten van, hanem csak egy Isten, és egy Istenben három Személy, és még hogy éljenek is Krisztus tanítása szerint? Ez emberileg számítva lehetetlennek tűnt abban az időben is.

Ebben az állapotban ugyan mit tudnak tenni? Jézus megparancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, míg le nem száll rájuk a Szentlélek.

És ők engedelmeskedtek. De Mária segítségével kihasználták ezt az időt. És hogyan? Imával imaközösségben egyesültek, ugyanis az imának óriási ereje van. Nagyobb, mint az atombombának. Az ima Istenhez segít bennünket. Az ima által Istennel és az égiekkel beszélgetünk. Az ima által az apostoloknak szívük, lelkük megnyílt az isteni kegyelmek befogadására és arra, hogy a Szentlélek kiáradhasson rájuk. Olyan szépen olvassuk 1996. május 22-i üzenetben:

„Emlékezzetek vissza arra az időszakra, amit együtt töltöttem az apostolokkal a jeruzsálemi cönákulumban, egyesülve az imában és a pünkösdi csodálatos esemény bekövetkezésére várva. És mily örömmel szemléltem a Szentlélek leszállását, aki lángnyelvek alakjában ereszkedett a jelenlévőkre és a teljes és tökéletes megváltozás csodáját vitte végbe bennük”.

És Pünkösöd napján megtörtént a nagy csoda. A Szentlélek Úristen leszállt rájuk és átalakította a félénk apostolokat a hit nagy bajnokává. Az addig bizonytalan apostolok bátran kiálltak a tömeg elé és óriási kitarással hirdették, hogy Jézus a várva várt Messiás, az Isten Fia. És a Szentlélek Úristen a hallgatóság elméjét is megvilágosította Szent Péter apostol szavai által. Az emberek rádöbbentek, hogy ők a várva várt Messiást, Isten Fiát ölelték meg Pilátussal. Innen már csak a megtérés és a megkeresztelkedés a kiút.

Hasonlóan, mint az apostoloknak, nekünk is elérkezett a „cönákulum ideje”. Mit ér, ha vég nélkül sopánkodunk és siránkozunk a mai világ sorsa felett. Hajtogatjuk a bajokat, a sok bűnt, a rákfeneként terjedő hitetlenséget, sok ember Istentől való elrugaszkodását. Még a Gonosz csapdájába is eshetünk, vagyis oly könnyen elcsüggedhet még a „buzgó” hívő is, ha csak a rosszat látja, és nem nyúl a keresztények hatalmas fegyveréhez, az imához és a szentségi élethez. A cönákulum egy óriási nagy és hatásos fegyver az Egyház megújulása felé:

„Lépjetek be mindannyian Szeplőtelen Szívem új és lelki cönákulumába, hogy egyesüljete a velem, Égi Édesanyatokkal együtt mondott mélységes és szüntelen imában, arra várakozva, hogy beteljesedjék az immár közeli második pünkösöd nagy csodája” (1996. 5. 22.).

Miért vesztegesstük az időt fölösleges sopánkodással, vagy tétlenséggel, vagy a világi dolgokban való rendszertelen belemerüléssel, amikor oly nagy szükség van az imára. Máriával miért ne kérjük a Szentlélek különleges közbelépését. Szentlélek Úristen nem csak az apostolok idejében léphetett közben. Ezt ma is megteheti, hisz Ő Isten, egyenrangú az Atyával és

a Fiúval. Előtte semmi sem lehetetlen. „A Lélek ott fűj, ahol akar”. Ő ma is megújíthatja, és meg is fogja újítani a föld színét. A történelmet végül is a teljes Szentháromság irányítja. Aki szembeszáll Istennel, az eleve a vesztes oldalára áll. Annak pedig, hogy valaki a biztos vesztes oldalára álljon, semmi értelme sincs, mert akkor ő is biztosan vesztes lesz. Használjuk már ki pozitívan a mai időket is és ne tétlenséggel:

„Ez az imádság és a vezeklés ideje. Ma ismét felszólítalak, hogy különösen a szegény bűnösökért, az istentagadókért és a távollévők megtéréséért imádkozzatok. Imádkozzatok mindig a rózsafüzéért. Ajánljatok fel imát és áldozatot a lelkek megmentéséért, mert ma is megismétlem, hogy sokan kerülnek a pokolba, mivel senki sincs, aki értük imádkozna, vagy áldozatot hozna. Ez a megtérés és az Úrhoz való visszatérés ideje” (1988. 5. 13.).

A mai idő nagyon fontos. Szűzanya még sok lelket megmenthet az ő áldozatkész, imádkozó gyermekei által. És egy lélek többet ér, mint a világ összes kincse, hisz Jézus mondta: „Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkének kárát vallja”. Nem a Gonoszé a végső győzelem, hanem Mária Szeplőtelen Szívée, ami egybeesik a Szentségi Jézus diadalával és a Szentlélek Úristen kiáradásával. Istent lehetetlen legyőzni. Minden csak addig tarthat, beleértve a Sátán mostani látszólagos győzelmét is, míg Isten azt nem mondja: „Eddig s ne tovább. Itt hatalmad gőgje megtörik”. És akkor a gonoszságnak nem lesz több hatalma:

„A (Szent)Lélek feladata, hogy felkészítse az emberiséget tökéletes átalakulására, hogy megújítsa a teremtett világ arcát, hogy Új Eget és új Földet alkosson. Ezért kérem tőletek, hogy hűségben tartsatok ki a cönákulumokban, ahogy már kértem tőletek. És engedjétek, hogy a Szentlélek átalakítson benneteket szeretete gyöngéd és erőteljes hatásával. Csak így készülhettek fel a rátok váró nagy tervre” (1991. 5. 19.).

„Jöjj Szentlélek, jöjj a te leginkább szeretett Jegyessed, Mária Szeplőtelen Szívének hathatós közbenjárása által”

Sóti János SJ

Válaszlevél

Kedves Olvasóink!

Sóti János atya és köztem a rovat elején szereplő információkat már leleveleztük. Mégis János atya nyílt levélben írta körül véleményét és döntését. Ezért most úgy látom jónak, hogy ugyanezen témát érintően a rendelkezésemre álló információkat is közre adjam egy válasz „nyílt levél” formájában.

Kedves János atya!

Amint azt már feléd leírtam akkor, amikor először hallottam arról, hogy meg akarod szüntetni ezt a rovatot, most egy kicsit körülírva meg kívánom ismételni a világosabb látás érdekében. Hazánkban 2008-ig a Mária Kora, Szlovákiában kiadott lap képviselte a Mária Papi Mozgalom szellemiségét. Közben kitudódott, hogy Gobbi atya kimondott kérése volt, hogy minden országnak legyen saját MPM-i lapja.

2008. szeptemberében Gyulai Oszkár atya, a MPM meghatározó, nagy személyisége, a MPM magyarországi felelőse eltávozott közülünk. Az Ő búcsúztatásáról a Mária Kora c. lap csak egy belső cikkben, szemcsés fekete-fehér képekkel közölt beszámolót (miközben a borító belsőn sok színes képpel illusztrálta a szlovákiai találkozókat). Mindezt attól függetlenül tették így, hogy a lap nagy példányszámban jött át Magyarországra.

Ez erős lökést adott, hogy Gobbi atya kérésének engedve a magyarországi új felelős, Kovács Zoltán atya elkezdte keresni a lehetőséget, hogy hogyan valósítsa meg a magyarországi lap indítását. Lap indítására és folyamatos szerkesztésére vállalkozó ember hiányában engem keresett meg, hogy indulásként lehetne-e a Tengernek Csillagában egy rovatot indítani, mely talán egyszer önálló lappá kinövi magát? Én nagy örömmel fogadtam az ötletet, mert komoly híve vagyok a hasonló szellemiségek összefogásának. Ennek az összefogásnak több olvasónk is örült – a visszajelzések szerint. Így indult el lapunkban 2009. januárral a „Mária Kora” fejezet, melyet később a szlovákiai magyarok kérésére megváltoztattunk „Mária Korszakára”. Közben Kovács Zoltán atyának – Biborosunk titkáraként – 14-16 órás napi kemény leterheltsége mellett nem sikerült hatékonyan átvenni a MPM vezetését. Mivel munkáját tekintve azóta sincs fellélegezni való ideje, ezért lelkiismereti okokból visszaadta kinevezését Gobbi atyának. Ezt követően nevezett ki Téged Gobbi atya a magyarországi ügyek vezetésére.

Örültem, hogy a két Máriás vonal együtt maradt, legalábbis a mai napig. A továbbiakat illetően csak olyan kérdések merülnek fel bennem, hogy ha eddig nem volt aktivitás a magyarországi „lapba” (rovatba) cikkeket írni a Magyar eseményekről (négy év alatt egyetlen cikk érkezett, melyet örömmel leközlöztünk...), akkor ez a külföldön nyomtatott és szerkesztett lapban mennyivel lesz bátorítóbb, mennyivel több embert fog lelkesíteni a beszámolók írására? A szlovákiai eseményekről biztos, hogy bőséges információ lesz továbbra is, hiszen ott külön ember és segítők vannak erre a feladatra.

Kovács Zoltán atya elképzelése az volt, hogy jól kiegészíti a komolyabb hangvételű Tengernek Csillaga folyóirat anyaga a MPM könnyedebb hangvételű anyagait, a beszámolókat, ezért kimondottan jónak tartotta a kettőt egy lapban kézbe adni a híveknek. Ez mostantól újból szétválik a leányfalui döntés értelmében...

Ahogy korábban is írtam Neked, az érvekkel nem értek egyet, de elfogadom a döntést. Isten és a Szűzanya áldása kísérje továbbra is a Máriás Papi Mozgalom minden tagját, az országos felelőssel, Veled együtt!

Dicsértessék a Jézus Krisztus, és áldassék Nagyasszonyunk a magyarok örökös Királynője!

Jánossy Gábor

Imádság az Istenszülőhöz

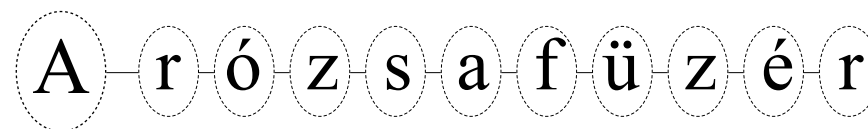
Ó, dicsőséges Anya, boldogok a te csókjaid, melyeket annak orcájára leheltél, ki karjaidban vigadozott, s ki a kisdetek gyöngeségében rád bízta magát: Uram Ő, itt lenn tőled, s az örökkévalóságban az Atyától született. Mert tőled született az, ki Teremtőd, tőled született az, kinek arcát az angyalok szemlélik, tőled született az, ki a híveknek az örök életet adja.

Autperti Ambrus (†784)

Karácsony éjjelén

Királynőm, irgalmasság Anyja, te aki ezen a karácsony éjjelen világra szülted a Megváltót, járj közben értem a te dicsőséges egyszülött Fiadnál: anyai szeretettedben hallgasd meg imádságomat! Rettegek, hogy Fiadnál tetszésre nem találok, de mert teáltalad jelent meg a világban, ó Királynőm, bizonyára késlekedés nélkül megkönyörül rajtam.

Szent Odeo (†942)

Ókori ádvent rózsafüzér

A speciális rózsafüzér szemei zöld színűek és szív alakúak. Mert az istenváró emberiség hosszú évezredekben át tartó, hűséges türelméről és az ókori ádvent népek reményteljes szívére regél. Nyolc titka van, mivel Noé ősatyánk nyolcadmagával menekült meg az Özönvíz elől. Ők lettek Isten első nyolc boldogsága. Ma az egész emberiség Noé gyökere és fájának gyümölcse. A hatod az ősi hatágú csillagra utal.

A rózsafüzér a hagyományos rózsafüzér segítségével is imádkozható – értelemszerű használatban.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség...
Üdvözlégy titkok:

1. akire több tízezer évig várt az emberiség,
2. aki türelemre nevel,
3. aki beteljesítette az ókori népek várákozását,

Hatod (8-szor): Miatyánk... Üdvözlégy(6-szor)... Dicsőség...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. akinek eljövételét várta Ádám és Éva,
2. akinek eljövételére Isten Özönvízzel tisztította a Földet,
3. akinek eljövételét várva talált menedékre Noé bárkája,
4. akinek eljövételét várva, egy istenhitben élt Noé és családja,
5. akinek eljövételét várva, Noé az előző korok szellemi örökségét dédunokájára, Nimródra bízta,
6. akinek eljövételét várva, Nimród a világon elsőként alapított királyságot, városokat és templomokat Mezopotámiában, ahol Melkizedek szerint szentesítette a próféciaikat,
7. akit méltón köszöntött és védelmezett a három napkeleti bölcs,*
8. akinek az ókor ádvent népei, mennyei kertjének szegélyvirágai,

Befejezés: Keresztvetés.

Lejegyezte: Kocsik Magdolna (2010. 01. 18.)

* imádkozható így is: „akit méltón köszöntött és bölcsen védelmezett a három babiloni király,”

(Rózsafüzér imakönyv melléklete – új rózsafüzérek, 2012. Stella Maris Alapítvány)

Rózsafüzér Szent Flórián tiszteletére

Ezen rózsafüzér specialitása, hogy a kereszt helyén Szent Flóriánt ábrázoló érem van. Ez esetben az éremre imádkozzuk a Hiszekegyet. A bevezetőben a két nagy szem piros, a három kis szem pedig fehér, piros, fehér. A tizedek közül az első, harmadik és ötödik piros, a második és negyedik pedig fehér szemekből áll. A piros szem (lelki sikon is) a tüzet, a fehér a vizet jelképezi.

Szent Flórián a tűz és a víz ártó erőivel szemben igen nagy hatalmat kapott az Istentől, ezért kérhetjük hatékony segítségét az ártó hatások távoltartása érdekében! Aki ezt a rózsafüzért naponta imádkozza, azt és szeretteit, valamint minden vagyónukat Szent Flórián megmenti a tűz és víz ártó erőitől.

A rózsafüzér a hagyományos szentolvasó segítségével is imádkozható.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy(3-szor)... Dicsőség... Szent Flórián...

Üdvözlégy titkok:

1. aki szíveli hitet ajándékozzon,
2. aki szájjal megvallott hitet adjon,
3. aki megigazulással és üdvösséggel jutalmazzon,

Szent Flórián, könyörögj érettünk! Ámen.

Tized (5-ször): Miatyánk... Üdvözlégy(10-szer)... Dicsőség... Szent Flórián...

Üdvözlégy titkok: (minden Üdvözlégy közepén mondjuk a titkot)

1. aki Szent Flórián által megóv minket gonosz vágyaink lelkeket emésztő lángjaitól,
2. aki Szent Flórián kérésére lesz szívünkben az élet vizének fakasztója és kegyelmi forrásának táplálója,
3. aki Szent Flórián által megóv minket a tűz pusztító erejétől,
4. aki Szent Flórián által megment minket a víz pusztító erejétől,
5. aki Szent Flórián által megment minket a pokol tüzétől és a tisztító tűz szenvedéseitől,

Szent Flórián, könyörögj érettünk! Ámen.

Befejezés:

Mennyei Atyán, te Szent Flóriánnak hatalmat adtál a tűz és a víz ártó erői felett, könyörögve kérünk, a te Szent Fiad által Szent Flórián kérésére vezess minket a Szeretet-óceán partjaihoz! Mentsd ki a tisztító tűzből a szenvedő lelkeket, hogy Jézus második dicsőséges eljövételét méltóképpen fogadhassuk a szentháromságos egy Isten örök terve és szándéka szerint. Ámen.

Lejegyezte: Kocsik Magdolna (2006. őszén)